

The background features a light blue and white color scheme. Three large, overlapping blue circles are positioned in the upper right and lower right corners. Two thin, light blue diagonal lines cross the page from the top left towards the center. The text is centered on the left side of the page.

ΟΡΦΕΩΣ

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ

**ESPEROS PARANORMAL
2012**

ΟΡΦΕΩΣ

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ

ΟΡΦΕΩΣ

* ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ *

Ω άνακτα, προστάτη της Πυθώνος, μακροβόλε, μάντη, που σου έλαχε η απόκρημνη και βραχώδης κορφή του Παρνασσού, την αρετή σου εξυμνώ, και συ χάρισέ μου αγαθή φήμη. Αφύπνισε στην καρδιά μου τον αληθινό λόγο, για να ψάλω στις διασκορπισμένες φυλές των ανθρώπων ύμνο μελωδικό, σύμφωνα με της Μούσας τους κανόνες και με συνοδεία άρπας καλοκουρδισμένης, γιατί τώρα, Λυράρη, καθώς ψάλλω σε σένα τον ύμνο, με παρακινεί η καρδιά μου να φανερώσω πράγματα που ποτέ πριν δεν είπα, όταν παρασυρόμενος από τη βακχική μανία και την απολλώνια, αποκάλυψα τα φοβερά βέλη στους θνητούς και τα γαλήνια όργια στους μύστες. Και πρώτα τους φανέρωσα την ακαθόριστη ανάγκη του αρχέγονου χάους και τον Κρόνο πώς στην απέραντη αγκαλιά του τον αιθέρα γέννησε, καθώς και το διφυή, με την πύρινη ματιά, ένδοξο Έρωτα, ξακουστό γιο της αιώνιας Νυκτός, που οι νεώτεροι Φάνητα αποκάλεσαν, αφού πρώτος φανερώθηκε.

Επίσης αποκάλυψα τα τέκνα της ισχυρής Βριμούς και τα έργα τα σκοτεινά των Γηγενών, οι οποίοι, παίρνοντας ολέθριο σπέρμα απ' τον Ουρανό, έπλασαν το προηγούμενο γένος των θνητών που κατοικούν πάντα στην απέραντη γη. Κι ακόμη το έργο του Διός και την αφοσίωση της ορεσίβειας Μητέρας, η οποία συμβουλευθηκε στα Κύβελα την Περσεφόνη για τον ακαταμάχητο Κρονίωνα. Μίλησα επίσης για το περίφημο καταξέσκισμα του Ηρακλή και του Ευβούλου, για τα όργια των Ιδαίων και τη μεγάλη δύναμη των Κορυβάντων, για την περιπλάνηση της Δήμητρας και της Περσεφόνης το μέγα πένθος, για την όσια Θεσμοφόρο και των Καβείρων τα δώρα τα λαμπρά, για τους απόκρυφους χρησμούς της Νυκτός σχετικά με; τον άνακτα Βάκχο, για την ιερή τη Λήμνο και τη θαλασσινή Σαμοθράκη, την υσιτενή Κύπρο και την Αδωναία Αφροδίτη, για τα όργια της Πραξιδίκης και τις νύκτες της φιλοπόλεμης Αθηνάς, για τους θρήνους των Αιγυπτίων και τα ιερά λουτρά του Όσιρη.

Όσο για τη μαντική τέχνη, εσύ γνωρίζεις τους δρόμους τους πολυποίκιλους των ζώων και τις πορείες των πουλιών και τη θέση των σπλάχνων, καθώς και όσα προλέγουν οι ψυχές των θνητών με, ονειρικές σκηνές, όταν ο νους κοιμάται. Κι ακόμη γνωρίζεις την εξήγηση σημείων και τεράτων, τις πορείες των άστρων και τον εξαγνιστικό καθαρισμό, που μέγα όφελος είναι στους θνητούς, καθώς και τις εξιλεώσεις των θεών και τα άφθονα για τους νεκρούς δώρα. Και άλλα βέβαια σου απαρίθμησα, όσα είδα και κατάλαβα, όταν κατέβηκα το σκοτεινό δρόμο του Ταινάρου, για να μπω στον Άδη λόγω του έρωτα προς τη γυναίκα μου, έχοντας πεποίθηση βέβαια στη δική μου την κιθάρα. Και ακόμη όσα ιερά λόγια ξεστόμισα στην Αίγυπτο, όταν έφθασα στη σεπτή Μέμφιδα και στις ιερές πόλεις του Άπιδος, που στεφανώνει με τα πολλά νερά του ο Νείλος.

Όλα αυτά με ακρίβεια έμαθες απ' τα δικά μου στέρνα. Μα τώρα που ο πλανώμενος στον αέρα φοβερός οίστρος άφησε το σώμα μου και πέταξε στον πλάτη ουρανό, θα μάθεις απ' τα δικά μου χείλια όσα πριν απέκρυπτα. Δηλαδή πώς κάποτε από την Πιερία κι απ' τις απόκρημνες κορυφές των Λειβήθρων ο πρώτος των ηρώων και των ημιθέων πέρασε, παρακαλώντας με να γίνω βοηθός στο δικό του ταξίδι με ποντοπόρο πλοίο προς αφιλόξενα γένη ανθρώπων, σε ένα έθνος πλούσιο και αγέρωχο, στο οποίο βασιλεύει ο Αιήτης, γιος του Ήλιου που φωτίζει τους ανθρώπους. Γιατί ο Πελίας φοβόταν τους χρησμούς, δηλαδή μήπως ύπουλα χάσει απ' τον Αισονίδη τη βασιλική αρχή, και δολερό τέχνασμα στο μυαλό του σχεδίαζε για να τον ξεγελάσει. Γιατί τον διέταξε να φέρει από τους Κόλχους το χρυσόμαλλο δέρας στη Θεσσαλία, τη γεμάτη με άλογα.

Εκείνος, ακούγοντας τη φοβερή προσταγή, επικαλέστηκε τη σεπτή Ήρα, υψώνοντας τα χέρια στη Θεά, γιατί αυτήν από τους μακάριους θεούς λάτρευε περισσότερο. Κι εκείνη εισάκουσε τις προσευχές ενδιαφερόμενη για □κείνον, γιατί από όλους τους θνητούς τιμούσε πολύ και αγαπούσε το δυνατό ήρωα, τον ένδοξο γιο του Αίσονος. Έτσι αφού την ικέτευσε, εκείνη έδωσε: στην Τριτογένεια εντολή, κι αυτή για πρώτη φορά τότε έφτιαξε για χάρη του δρύινο πλοίο. Κι αλήθεια, πρώτο αυτό με κουπιά ελάτινα πέρασε τους αλμυρούς πυθμένες και διέσχισε θαλάσσιους δρόμους. Αλλά όταν συγκάλεσε τους ξακουστούς βασιλιάδες, ο θεϊκός Ιάσων έσπευσε στη Θράκη με τα πολλά άλογα και με συνάντησε, καθώς ετοίμαζα την πολυποίκιλη λύρα για να πω ένα μελωδικό τραγούδι εξυμνώντας σε και να μαγέψω τα ζώα, τα ερπετά και τα πτηνά. Και μπαίνοντας στο πολυαγαπημένο μου άντρο, μου μίλησε με μειλίχια φωνή που έβγαινε από τα δικά του στέρνα.

«Φίλε Ορφέα, του Οιάγρου γιε και της Καλλιόπης, που βασιλεύεις στους Κίκονες της Βιστωνίας με τα πολλά ποίμνια, χαίρε, γιατί για πρώτη φορά έρχομαι στις βουνοκορυφές του Αίμου, στα ρεύματα του Στρυμόνα και στα ορεινά φαράγγια της Ροδόπης. Από την έξοχη γενιά των Μινύων κατάγομαι εγώ, Αισονίδης Θεσσαλός και θα χαρώ, αν τύχω της φιλοξενίας σου. Έτσι με ευμένεια δέξου με σαν φίλος και άκουσε ευνοϊκά τα λόγια μου και εμένα που σε ικετεύω να με ακολουθήσεις στα βάθη του Εύξεινου Πόντου και στον όμορφο Φάσι με το πλοίο Αργώ και να μας δείξεις τους θαλάσσιους δρόμους της Παρθενίας Θάλασσας, ως συμπαραστάτης των ηρώων, που περιμένουν να ακούσουν τη λύρα και τη Θαυμάσια φωνή σου και επιθυμούν να σε έχουν βοηθό σε κοινούς μόχθους στο πέλαγος. Γιατί φυσικά, δεν σκέφτονται να ταξιδεύσουν σε βαρβαρικές φυλές δίχως εσένα. Πράγματι, μόνον εσύ από τους ανθρώπους μπορείς να διαβείς τη σκοτεινή καταχνιά και τον έσχατο κρυψώνα και να βρεις το δρόμο της επιστροφής.

Για χάρη τους κοινά βάσανα με τους Μινύες Θα υποστείς, και θα σ' ακολουθεί η

δόξα στις μετέπειτα γενιές». Τότε εγώ, αποκρινόμενος στα λόγια του, είπα: «Αισονίδη, τι μου τα λες αυτά για να με πείσεις να έλθω στους Κόλχους βοηθώντας τους Μινύες στη μαύρη θάλασσα με το καλοφτιαγμένο καράβι; Αρκετοί είναι οι κόποι, αρκετοί και οι μόχθοι που πέρασα ταξιδεύοντας στην απέραντη γη και στις πόλεις, φανερώνοντας στους θνητούς τους θείους νόμους στην Αίγυπτο και στη Λιβύη. Από τις περιπλανήσεις αυτές κι απ' τη μανία, η μητέρα μου μό έσωσε οδηγώντας με στο σπίτι, για να τελειώσω εδώ με θλιβερά γεράματα. Μα να αποφύγω δεν μπορώ όσα το πεπρωμένο φέρνει και από τις παραινέσεις εξωθούμαι των Μοιρών. Γιατί οι Λιτές, κόρες του φιλεύσπλαχνου Διός, πρέπει να τιμούνται. Θα έλθω κι εγώ λοιπόν να προστεθώ στον αριθμό των νεώτερων βασιλιάδων και ημιθέων».

Κι αμέσως τότε: διάβηκα το προσφιλές μου άντρο, τη φόρμιγγα κρατώντας, και κατευθύνθηκα με γρήγορα βήματα στους Μινύες, περνώντας πάνω από τις ακτές των Παγασών. Εκεί θορυβώδικα μαζευόταν σε ομάδες ο λόχος των Μινυών αρχόντων, στη στενή αμμουδιά, στις όχθες του Αναύρου. Αλλά όταν με αντιλήφθηκαν από το δρόμο να έρχομαι, σηκώθηκαν με χαρά, η καρδιά καθενός ένιωσε αγαλλίαση. Κι αμέσως τους μίλησα απευθυνόμενος στους άριστους άνδρες. Και πρώτα είδα τη θωριά του Θείου Ηρακλή, τον οποίον η Αλκμήνη γέννησε σμίγοντας με τον Κρονίωνα Δία όταν στην πορεία του ο ήλιος έχανε την τριπλή αίγλη του Σειρίου κι από παντού απλωνόταν η μακριά νύκτα. Είδα και τον Αγνιάδη Τίφυ, κυβερνήτη του μακριού караβιού, στο σημείο όπου οι Θεσπιείς, που ζούσαν πλάι στις όχθες του Περμησσού, έκαναν συμφωνίες με τους Σιφαείς για το ποτάμι που τους χώριζε, αυτός ήξερε να κατευθύνει με δεξιοτεχνία το καράβι ακόμη και στις σφοδρές λευκές θύελλες.

Αναγνώρισα τον Κάστορα και τον Πολυδεύκη, τον ιπποδαμαστή, μα και τον Μόψο από τον Τίταρο, τον οποίο γέννησε κάτω από τη Χαονία βαλανιδιά η Αρηγονίς, αφού παντρεύτηκε τον Άμπυκα. Και τον Νηλέα, τον Αιακίδη, είδα, ξακουστό γιο της Αίγινας που βασίλευε στους Δόλοπες της εύφορης Φθίας. Είδα και την τριπλή και ένδοξη γενιά του Ερμή, τον Αιθαλίδη δηλαδή, τον οποίον η διάσημη Ευπολέμεια γέννησε, η κόρη του Μυρμιδώνος, στη βραχώδη Αλόπη, και τον Έρυτο και τον όμορφο Εχίονα, τους οποίους ο Αργειφόντης με τη χρυσή ράβδο, ο προστάτης της Κυλλήνης, γέννησε όταν με τη νύμφη Λαοθήη πλάγιασε κάποτε, του Μενετού την κόρη. Έπειτα ήλθε ο Αλεκτορίδης Κόρωνος που τ' άρεσαν πολύ τα κρέατα βοδιών, κι εκεί ήταν κι ο Ίφικλος, Θεία γενιά του Φυλάκου, και ο Αινιάδης Βούτης, όμοιος με το χρυσάορα Φοίβο.

Ο Κάνθος πάλι ο Αβαντιάδης έφθασε από την Εύβοια, αν και η μοίρα τον νίκησε κι η ανάγκη του επέβαλε πρόωρα ένα τέλος, να χαθεί δηλαδή στη Λιβύη και να μην επιστρέψει ποτέ στην πατρίδα. Ήλθε ακόμη του Άλκωνος ο Φάληρος από τα νερά του Αισήπου, ο οποίος έκτισε τη Θαλασσόβρεκτη πόλη της Γυρτώνος, και μαζί μό αυτούς ο Ίφιτος, γιος του Ναυβόλου, που βασίλευε στη Φωκίδα και την

πυργοθωρακισμένη Τανάγρα. Ήλθαν και οι άψογοι αδελφοί Λαοδόκος, Αρήιος και Ταλαός, ξακουστοί Αβαντιάδες, τους οποίους γέννησε η Πηρώ. Έφθασε και ο Αμφιδάμας του Αλέου, γιατί σταλμένος από το γενναίο πατέρα του, άφησε πίσω την επικράτεια της Τεγέας κι ακόμη ήλθε ο Εργίνος, αφήνοντας τη σιτοφόρα γη του Βράγχου και τους πύργους της οχυρής Μιλήτου που περιβρέχεται από το δαιδαλώδη Μαϊάνδρο. Κατέφθασε κι ο Περικλύμενος, του Νηλέα γιος, αφήνοντας τις Κολώνες με τα πολλά λιβάδια, πόλη εύφορη κοντά στην Παλλήνη και στην υδροχαρή Λίπαξο. Αφήνοντας την Καλυδώνα ήλθε κι ο γοργοπόδαρος Μελέαγρος, γιος του Οινέα και της ροδοδάκτυλης Αλθαίας.

Κι ακόμη ο Ίφικλος, συγγενής της Αλθαίας, έφθασε, αφού εγκατέλειψε την Ατρακηίδα αυτός τιμούσε από όλους πιο πολύ τον όμορφο Μελέαγρο και τον δίδασκε τα λαμπρά έργα. Κι ο Αστερίων ήλθε, παιδί του ένδοξου Κομήτη, ο οποίος στην Πειρεσία ζούσε, όπου τα νερά του Απιδανού ενώνονται με τα νερά του Πηνειού και χύνονται μαζί στη θάλασσα. Κι ο Ευρυδάμας έφθασε αφήνοντας τη Βοιβηίδα, που είναι στον Πηνειό κοντά και στην πελαγίσια Μελίβοια. Κι έπειτα ο Πολύφημος, γιος του Ελάτου, που διακρινόταν για την ανδρεία του ανάμεσα στους ήρωες. Και ο γιος του Καινέως ήλθε, για τον οποίο λένε ότι σύμμαχος όντας των Λαπιθών, καταβλήθηκε από τους Κένταυρους, όταν εκείνοι κορμούς πεύκων και ελάτων του έριχναν, ενώ αυτός όρθιος και με μπηγμένα στο χώμα τα γόνατα κρατιόταν, κατερχόμενος έτσι ζωντανός στα βάθη της γης, όπου είναι τα άντρα των νεκρών.

Από τις Φερές ο Άδμητος κατέφθασε, τον οποίον κάποτε υπηρετούσε ο Παιάν, γλίτωσε όμως από την οργή του Διός, επειδή με τα ακαταμάχητα βέλη του έστειλε στον Άδη τους Κύκλωπες, που κακό είχαν κάνει στον Ασκληπιό. Ήλθε κι ο Ευρυτίων, του Ίρου παιδί και εγγονός του Ακτορίωνος, αφού άφησε τη βραχώδη Οπούντα, και μαζί μόνον αυτόν ήλθε κι ο Ίδας κι ο Λυγκεύς, που αυτός μόνος από τους ανθρώπους με τη φοβερή ματιά του έβλεπε τα βάθη του αιθέρα και της Θάλασσας, καθώς και του Πλούτωνα τα υπόγεια βάραθρα. Κι αυτούς ακολουθούσε ο Τελαμών, τον οποίο γέννησε με τον ακατάβλητο Αιακό η Αίγινα, κόρη του ένδοξου Ασωπού, εκεί στις κροκάλες της αλισταφούς Σαλαμίνας. Τότε ήλθε κι ο δυνατός Ίδμων, νόθο παιδί του Άβαντος, που γεννήθηκε από την Αντιάνειρα, κόρη του Φέρητος, κοντά στις όχθες του Αμφρύστου, όταν αυτή έμεινε έγκυος από τον άνακτα Απόλλωνα. Σ' αυτόν ο Φοίβος τη μαντοσύνη χάρισε και φωνή προφητική για να φανερώνει στους ανθρώπους τα μέλλοντα. Ήλθε επίσης από την Οπούντα ο Μενοίτιος, γείτονας των Μινύων κι ακόμη ο Θεός Οϊλεύς. Κι ο Φλίας έφθασε, ο ένδοξος, με άψογη Θωριά και φρόνιμη σκέψη, τον οποίον κάποτε γέννησε μια νύμφη, πλαγιάζοντας με το Βάκχο πλάι στις όχθες του Ασωπού.

Από την Αρκαδία ο Κηφεύς ήλθε να ενωθεί με τους ήρωες, αλλά και ο Αγκαίος από την Αρκαδία με τα πολλά πρόβατα προστέθηκε στον όμιλο, σταλμένος από

το γέρο πατέρα του για το ταξίδι προς τον Εύξεινο. Αυτός ποτέ χλαίνη δεν έβαζε στους στιβαρούς του ώμους, μόνο με πυκνότριχο δέρμα αρκούδας προφύλαγε τα στέρνα του. Κι ο Ναύπλιος πάλι, της Αμυμώνης γιος αγαπητός ήλθε, που τον γέννησε πλαγιάζοντας με τον ξακουστό Εννοσίγαιο λαμπρός κι ανδρείος ήταν, με σώμα όμοιο με των αθανάτων. Κι ο Εύφημος έφθασε από το Ταίναρο, αφήνοντας τις χαράδρες του ακρωτήριου Μαλέα και τις Θαλασσόβρεκτες Θεράπνες. Μα κι ο Αγκαίος φάνηκε από την Πλευρώνα, που τις ουράνιες πορείες γνώριζε των άστρων και τις πλανητικές τροχιές, γιατί ζητούσε να μάθει των ανθρώπων τα τωρινά και τα μελλούμενα. Εκεί και ο Παλαιμόνιος, νόθος γιος του Λέρνου, έφθασε, που βλαμμένα είχε και τα δυο σφυρά, κι ούτε τα πόδια του ήταν σωστά προσαρμοσμένα, γιό αυτό και όλοι γιο του Ηφαίστου τον αποκαλούσαν.

Και ο Αυγείας ήλθε, γιος του φλογερού Ηλίου, αφήνοντας τις όχθες του Αλφειού και της Πισάτιδος. Προσήλθαν και οι δίδυμοι λαμπροί νέοι, ο ξακουστός Αμφίων κι ο Αστέριος, που ήταν καρτερικός στη μάχη, αφού την Παλλήνη άφησαν και τα ήθη της πατρίδας τους. Είδα και τους δυο όμορφους βλαστούς του Βορέου, που γέννησε η Ωρείθυια, κόρη του Ερεχθέα, όταν ερωτικά ενώθηκε με αυτόν κοντά στο ρεύμα του Ιλισού ο Ζήτης δηλαδή και ο Κάλαις, που πετούσαν με υποπόδια που είχαν στις φτέρνες των ποδιών τους και είχαν σώμα παρόμοιο με των αθανάτων.

Ήλθε ακόμη κάποιος συγγενής του βασιλιά Πελία από τις Φερρές, γιατί ποθούσε να ανέβει στην Αργώ, και στον αφιλόξενο Φάσι μαζί με τους ήρωες να φθάσει. Μαζί μ' αυτούς ήλθε κι ο ωραίος Ύλας, συγγενής του Θείου Ηρακλέους πάνω από το δροσερό πηγούνι του, το απαλό χνούδι δεν είχε ακόμη χρωματίσει τα λευκά του μάγουλα, μα ήταν έφηβος ακόμη και άρεσε πολύ στον Ηρακλέα. Όλοι αυτοί ήταν σαν λόχος μαζεμένοι κοντά στο πλοίο, καλώντας και προστάζοντας ο καθένας από τη μεριά του. Δείπνα ετοιμάζονταν σε φιλόξενο τραπέζι, όπου κάθονταν πλάι-πλάι' κι ο καθένας ήθελε να συμμετέχει στο έργο. Κι όταν νόμισαν πως είχαν φάει και πιει αρκετά, σηκώθηκαν απ' την παχιά άμμο και άρχισαν όλοι να βαδίζουν προς το μέρος όπου το πλοίο στεκόταν πάνω από τη θαλάσσια άμμο και να Θαυμάζουν βλέποντάς το. Τότε αποφάσισε ο Άργος να μετακινήσει το πλοίο.

Έτσι αφού κρέμασε από την πρύμνη ξύλινους κυλίνδρους και καλοστριμμένα σχοινιά, τους καλούσε με κάθε λογής επαίνους στο επίμοχθο έργο. Εκείνοι πρόθυμα υπάκουσαν και αφήνοντας τα όπλα τους, πέρασαν γύρω από τα στέρνα τους τα στριφτά σχοινιά, γιατί με όλη τους την ορμή ήθελαν να σύρουν αμέσως στο ευκίνητο κύμα τη γλυκόλαλη Αργώ. Αυτή όμως είχε κατακαθίσει στην άμμο από το βάρος τα ξερά φύκια την συγκρατούσαν στη στεριά και δεν υποτασσόταν στα στιβαρά χέρια των ηρώων. Τότε πάγωσε η καρδιά του Ιάσονος και στρεφόμενος σε μένα, μου έκανε νεύμα να διεγείρω με το τραγούδι μου την ορμή και το θάρρος στους κουρασμένους ήρωες. Κι αμέσως εγώ, παίρνοντας τη

φόρμιγγα στα χέρια μου, τους κέρασα ένα όμορφο τραγούδι της μητέρας μου, συνοδεύοντάς το με απαλή φωνή που έβγαινε απ' τα στήθη μου. «Ω, εσείς που μέσα σας κυλάει αίμα της γενιάς των Μινύων ηρώων, εμπρός κάτω απ' τα δυνατά στέρνα σφίξτε τώρα όλοι μαζί τα σχοινιά. Στηρίξτε τα πέλματα στη γη και τεντώστε πόδια και σώμα, σπρώχνοντας χαρούμενοι το καράβι στα γαλανά κύματα.

Και συ, ω Αργώ, φτιαγμένη από πεύκα και δρυς, τη φωνή μου άκου, όπως και παλιότερα άκουγες όταν στους δασωμένους λόφους μάγευα τα δένδρα και τα βράχια τα απόκρημνα που κατέβαιναν κυλώντας προς εμένα, αφήνοντας πίσω τα ψηλά βουνά. Σπεύσε ξανά στους δρόμους της Παρθενίας Θάλασσας για να φθάσεις γρήγορα στο Φάσι, πειθόμενη στη δική μου κιθάρα και Θεϊκή φωνή». Τότε βγάζοντας δυνατό ήχο, με άκουσε η βαλανιδιά από τον Τόμαρο που ξύλα της είχε ο Άργος βάλει στο μαύρο καράβι με συμβουλή της Παλλάδος. Και ανυψώθηκε αμέσως ελαφρώνοντας τα ξύλα και γρήγορα γλίστρησε στη Θάλασσα, αφού διέσπασε τη σειρά των ξύλινων κυλίνδρων που είχαν μπει κάτω απ' την καρίνα δεμένοι με σχοινιά. Μπήκε λοιπόν στο λιμάνι και υποχώρησε το γαλανό κύμα, ενώ κατακλύστηκε από το νερό η αμμουδιά. Τότε ο Ιάσων χάρηκε στην καρδιά του κι ο Άργος πήδησε μέσα στο καράβι, ακολουθούμενος από τον Τίφυ.

Και ετοίμασαν το πλοίο, φτιάχνοντας τα άρμενα, τον ιστό και τα πανιά έδεσαν και τα πηδάλια, κρεμώντας τα στην πρύμνη, και με ιμάντες τα έσφιξαν γερά. Έπειτα απλώνοντας τα κουπιά δεξιά κι αριστερά, να μουν διέταξαν τους βιαστικούς Μινύες. Κατόπιν ο Αισονίδης, απευθυνόμενος σ' εκείνους, είπε αυτά τα εμπνευσμένα λόγια. «Ακούστε με, έξοχοι βασιλιάδες. Δεν μ' αρέσει βέβαια να εξουσιάζω σε ανθρώπους πιο ανδρείους από μένα. Σεις λοιπόν βάλτε αρχηγό, όποιον η ψυχή και η καρδιά σας προτιμά. Αυτός Θα μεριμνά για όλα και Θα υποδείχνει, λέγοντας και κάνοντας ό,τι πρέπει καθώς θα πλέουμε στον πόντο και όταν σε στεριά πλησιάζουμε είτε των Κόλχων είτε άλλων ξένων φυλών. Γιατί βέβαια εσείς πολλοί και ικανοί, που καυχίστε ότι από το αθάνατο γένος κατάγεστε, ένα μόνο μόχθο αναλάβετε μ' εμένα για χάρη της δόξας. Δεν νομίζω λοιπόν ότι πρέπει να Θεωρούμαι πιο ισχυρός και ανδρείος από τον άνακτα Ηρακλή, το ξέρετε κι εσείς».

Έτσι μίλησε και όλοι βέβαια φωναχτά τον επαίνεσαν, ενώ το πλήθος συμφωνούσε να είναι των Μινύων αρχηγός ο Αλκείδης, που ήταν εξοχότερος όλων των εταίρων. Όμως δεν έπειθαν τον εμπνευσμένο άνακτα, που, παρακινούμενος από την Ήρα, αναγνώρισε τον τιμημένο άνδρα, γιατί αυτή θα του χάριζε μεγάλη δόξα στις μετέπειτα γενιές. Έτσι πρότεινε στην ξηρά και στη Θάλασσα ο Ιάσων να είναι αρχηγός στους πενήντα κωπηλάτες. Τότε επαίνεσαν πολύ αυτά που ο Ηρακλής πρότεινε, και τον Ιάσωνα ψήφισαν να είναι αρχηγός. Ήδη ο ήλιος που διασχίζει τον απέραντο αιθέρα με τα γρήγορα άτια τού έσερνε

πίσω του τη σκοτεινή νύκτα, όταν ο γιος του Αίσωνα σκέφθηκε να ζητήσει πίστη από τους ήρωες και όρκους για τη συμφωνία, ώστε σταθερά να διαφυλάξουν τα λεγόμενα. Τότε λοιπόν, Μουσαίε, αγαπητό παιδί του Αντιοφήμου, με κάλεσε να ετοιμάσω ιερά ζώα για Θυσία. Κι αμέσως εγώ κουβάλησα ξύλα στην αμμουδερή παραλία από τη ζωοδότρα βαλανιδιά κι από πάνω έβαλα για τους Θεούς ένα καλάθι με άφθονα δώρα.

Έσφαξα ευθύς το βασιλιά των βοδιών, έναν ψηλό ταύρο, στρέφοντας το κεφάλι του στο Θείο αιθέρα, και τον τεμάχισα χύνοντας αίμα εδώ κι εκεί τριγύρω στην πυρά. Έπειτα, βγάζοντας την καρδιά του, έριξα πάνω της γλυκίσματα, αφού την άλειψα με λάδι και γάλα πρόβειο. Και κάλεσα τους ήρωες, αφού πλησιάσουν κυκλικά, τα δώρα στη γη να μπήξουν και τα ξίφη τους και τις παλάμες να ακουμπήσουν στα σπλάχνα του ταύρου και στο δέρμα του. Κι έβαλα στη μέση, αφού το στήριξα καλά, αγγείο από όστρακο γεμάτο κυκεώνα, μέσα στον οποίον όλα είχαν προσεκτικά αναμιχθεί το ζωοποιό της Δήμητρας κριθάλευρο πρώτα κι ύστερα αίμα ταύρου και αλμυρό της Θάλασσας νερό. Τους παρακίνησα ακόμη να φορέσουν ωραία στεφάνια από κλαδιά ελιάς και παίρνοντας χρυσή φιάλη στα χέρια μου, τη γέμισα με κυκεώνα και έδωσα με τη σειρά να πιει ο καθένας από τους ισχυρούς βασιλιάδες. Και είπα στον Ιάσωνα να ανάψει λαμπάδα από ξερό πευκόκλαδο, από όπου πράγματι ξεπήδησε Θεσπέσια φλόγα.

Και τότε εγώ, απλώνοντας τα χέρια πάνω από το κύμα της Θάλασσας της πολυτάραχης, εκφώνησα τα λόγια τούτα: «Ω άρχοντες του Ωκεανού, θεοί μακάριοι, που ζείτε στα βάθη του πολυκύμαντου πόντου και στις αμνώδεις ακτές με τις Θαλασσινές κροκάλες και στις Τηθύος τα έσχατα νερά. Τον Νηρέα πρώτα καλώ, τον πρεσβύτερο όλων, μαζί με όλες τις πενήντα αξιαγάπητες κόρες του τη γαλανή, απέραντη, γεμάτη ψάρια, Αμφιτρίτη, τον Πρωτέα, τον Φόρκυνα και τον πανίσχυρο Τρίτωνα, τους γρήγορους ανέμους και τις χρυσόφτερες Αύρες, τα άστρα που από μακριά φέγγουν και της σκοτεινής Νύκτας την αχλύ και την Αυγή που οδηγεί τα γρήγορα άτια του Ηλίου τους δαίμονες της Θάλασσας, συντρόφους των ηρώων τους παράκτιους Θεούς και τα' αλμυρά ρεύματα των ποταμών που χύνονται στη Θάλασσα και τον Κρονίδα, βέβαια, κυανοχαίτη και κοσμοσείστη επικαλούμαι, να έλθει, βγαίνοντας από το κύμα, ως εγγυητή των όρκων, για να μένουμε σταθεροί πάντα βοηθοί του Ιάσωνα μετέχοντας πρόθυμα στους κοινούς άθλους και ο καθένας να γυρίσει ζωντανός στη δική του πατρίδα.

Όποιος όμως παραβεί τις συμφωνίες, περιφρονώντας ασεβώς τον όρκο, η οδηγήτρια Δίκη κι οι Ερινύες ας είναι μάρτυρές του, αυτές που ρίχνουν συμφορές». Έτσι μίλησα, κι εκείνοι συγκατένευσαν ομόφωνα φοβούμενοι τους όρκους και με τις παλάμες τους το επισφράγισαν. Κι αφού ορκίστηκαν και τελείωσαν τον όρκο, πέρασαν όλοι στου πλοίου το ευρύχωρο αμπάρι και βάζοντας κάτω από τους πάγκους τα άρματά τους, έπιασαν με τα χέρια τα κουπιά. Κι ευθύς ο Τίφυς φώναξε να δέσουν τα άρμενα στη μεγάλη σκάλα, να

απλώσουν τα πανιά και να σηκώσουν τα παλαμάρια από το λιμάνι. Και ξαφνικά η Ήρα, η σύζυγος του Διός, έστειλε ούριο άνεμο απαλό για να αποπλεύσουν κι η Αργώ ξεκίνησε για το ταξίδι. Και εκείνοι, βασιλιάδες ακατάβλητοι, είχαν τα χέρια και το νου τους προσηλωμένα στα κουπιά, ενώ το πλοίο τα ατέλειωτα έσχιζε νερά και αφρός σηκωνόταν δεξιά κι αριστερά κάτω από την καρίνα.

Την ώρα εκείνη ο ιερός όρθρος άνοιγε από τα κύματα του Ωκεανού την ανατολή κι ακολουθούσε αυγή, που φέρνει το γλυκό φως σε θνητούς κι αθάνατους. Και τότε φάνηκαν οι κορυφές και τα δασωμένα υψώματα του ανεμόδαρτου Πηλίου. Και ο Τίφυς, αφήνοντας το πηδάλιο του μεγάλου πλοίου, ζήτησε να συνεχίσουν να κτυπούν για λίγο ακόμη τα κουπιά πάνω στο κύμα, και σύντομα πλησίασαν στην ακτή. Αφού κατέβασαν από το πλοίο την ξύλινη σκάλα στο λιμάνι, αναπαύθηκαν οι ήρωες Μινύες από το μόχθο και βγήκαν στη στεριά. Και σ' αυτούς, που ήταν μαζεμένοι σε παρέες, μίλησε ο Πηλέας ο ιππότης και είπε: «Κοιτάξτε, φίλοι, το σκιερό εκείνο ύψωμα που εξέχει στο μέσον του βουνού. Εκεί ζει ο Χείρων μέσα σε σπήλαιο, ο δικαιότερος των Κενταύρων, οι οποίοι ανατράφηκαν στη Φολόη και στις απόκρημνες κορφές της Πίνδου. Αυτός μεριμνά για τη δικαιοσύνη και για τα φάρμακα για κάθε ασθένεια. Άλλοτε πάλι, κρούοντας με τα χέρια του την κιθάρα του Φοίβου ή του Ερμού τη γλυκιά φόρμιγγα από όστρακο χελώνας, φανερώνει τα δίκαια έργα στους ντόπιους που μένουν εκεί γύρω.

Γιό αυτό και το δικό μου γιο η Θέτις με τα λευκά πόδια παίρνοντας στην αγκαλιά της, ανέβηκε στο κυνισίφυλλο βουνό και τον παρέδωσε στο Χείωνα για να τον φροντίζει με αγάπη και να τον ανατρέφει με επιμέλεια. Αυτόν η καρδιά μου ποθεί να δει. Αλλά, φίλοι, ας πλησιάσουμε στο σπήλαιο για να διαπιστώσουμε τη μόρφωση του παιδιού και τα ήθη που το κοσμούν». Αυτά είπε και ξεκίνησε, ενώ εμείς ακολουθούσαμε στο μονοπάτι. Φθάνοντας, μπήκαμε στη σκιερή αυλή. Κι εκεί στο έδαφος γερμένος πάνω σε ψάθες ο μέγας Κένταυρος ξεκουραζόταν με τεντωμένα μέλη και στηριζόμενος με τα αλογίσια πόδια του σε βράχο. Εκεί κοντά στεκόταν της Θέτιδος ο γιος και του Πηλέως, κρούοντας με τα χέρια του τη λύρα, και η καρδιά του Χείωνα χαιρόταν. Αλλά όταν αντιλήφθηκε τους ένδοξους βασιλιάδες, αναπήδησε με χαρά και αγκάλιασε τον καθένα από τους άνδρες κι ευθύς ετοίμασε να φάνε. Έφερε μέσα σε αμφορείς κρασί γλυκό κι έστρωσε φύλλα δένδρων πάνω σε σειρές στρωμάτων και τους κάλεσε να καθίσουν, ενώ σε πρόχειρα πανέρια τους πρόσφερε κρέατα από γοργοπόδαρα ελάφια, μαζί και χοιρινά. Κι έπειτα τους κέρασε μελόγλυκο κρασί.

Όταν όμως χόρτασε η ψυχή τους από ποτό και φαγητό, κτυπώντας όλοι μαζί τα χέρια τους με καλούσαν να παραβγώ στο παίξιμο της κιθάρας με τον Χείωνα. Αλλά εγώ δεν πειθόμουν, γιατί ένιωθα ντροπή, όντας νεώτερος, να εξισωθώ με γεροντότερο, μέχρις ότου, επιθυμώντας ο Χείρων να με ακούσει, με ανάγκασε να παίξω και να παραβγώ μαζί του στο τραγούδι. Πρώτος λοιπόν εκείνος

απλώνοντας τα χέρια σήκωσε ωραία πηκτίδα, που ο Αχιλλεύς του έδωσε, κι άρχισε να τραγουδά τη μάχη των γενναιόψυχων Κενταύρων, τους οποίους οι Λαπίθες σκότωναν για τις ατασθαλίες τους κι ακόμη τη μάχη τους στη Φολόη, όπου ξαναμμένοι από το κρασί, όρμησαν εναντίον τον Ηρακλέους. Μετά από αυτόν, παίρνοντας τη γλυκώχη φόρμιγγα, ανέπεμψα Από τα στήθη μου μελωδικό τραγούδι. Και πρώτα έψαλλα βαθυστόχαστο ύμνο για το χάος το αρχέγονο, δηλαδή πώς μετάλλαξε τις φύσεις και πώς ο ουρανός απλώθηκε στα πέρατα' για τη γέννηση της απέραντης γης και τους βυθούς της θάλασσας και για τον αρχαιότατο και αυτοτελή, πολυμήχανο Έρωτα και για όλα όσα γέννησε και ξεχώρισε μεταξύ τους και για τον Κρόνο τον ολέθριο και πώς στον τερπικέραυνο πέρασε το Δία η κυριαρχία η βασιλική πάνω στους μακάριους αθάνατους.

Μετά ύμνησα τη γέννηση και κρίση των νεώτερων θεών τα σκοτεινά έργα της Βριμούς, των Γιγάντων και του Βάκχου' και τέλος το πολυεθνές γένος των αδύναμων Θνητών. Η φωνή μου διαπέρασε του σπηλαίου το στενό χώρο, και η λύρα ανέδιδε γλυκιά μελωδία. Οι ακροκορφές και τα δασωμένα φαράγγια του Πηλίου αιωρούνταν και κινούνταν, ενώ η φωνή μου έφθανε ως τις ψηλές βαλανιδιές. Κι αυτές από τη ρίζα τους σείονταν και κινούνταν προς τη σκιερή αυλή, οι βράχοι κροτούσαν μπροστά στη σπηλιά και τα πουλιά ακόμη σχημάτιζαν κύκλο γύρω από το σταύλο του Κενταύρου, αναπαύοντας τα κουρασμένα πόδια τους και λησμονώντας τις φωλιές τους. Και θαμπωμένος θωρούσε όλα αυτά ο Κένταυρος και κτυπούσε συχνά το ένα χέρι πάνω στο άλλο και με τις οπλές το έδαφος κλωτσούσε. Όμως ο Τίφυς είχε ήδη εισέλθει στο πλοίο και φώναζε στους Μινύες να μπουν μέσα, ενώ εγώ έπαυσα το τραγούδι. Κι εκείνοι έμπαιναν και ο καθένας έπαιρνε τη θέση του στο πλοίο. ιππότης Πηλέας σήκωσε το παιδί στην αγκαλιά και φίλησε το κεφάλι και τα δυο του μάτια και δακρυσμένος, γέλασε, ενώ η καρδιά του Αχιλλέα χαιρόταν.

Τότε ο Κένταυρος μου έδωσε με το ίδιο του το χέρι ένα δώρο, λεοπάρδαλης δέρμα, ως ανάμνηση της φιλοξενίας. Αλλά όταν προχωρήσαμε κι απομακρυνθήκαμε από τη σπηλιά του, είδαμε το Φιλλυρίδη γέροντα σε μια βουνοκορφή με υψωμένα χέρια να προσεύχεται και τους Θεούς να επικαλείται όλους για καλή επιστροφή των Μινύων και για αγαθή δόξα των νέων βασιλιάδων στις μεταγενέστερες γενιές. Αφού έφθασαν όλοι στην ακτή, μπήκαν στο πλοίο και καθισμένοι στις θέσεις που και πριν είχαν, άρχισαν να κτυπούν με τα κουπιά τη Θάλασσα, ξεμακραίνοντας από το Πήλιο. Πάνω από τα βαθιά νερά του πόντου ο αφρός σηκώνόταν και λεύκαινε τη Θάλασσα. Το ακρωτήριο της Τισαίας χάθηκε από τη θέα και η ακτή της Σηπιάδος και φάνηκε η Σκιάθος και διακρινόταν ήδη του Δόλοπος το μνήμα κι ακόμη η παράκτια Ομόλη και το ρεύμα του Αναύρου που χύνεται στη Θάλασσα που τα νερά του διαρρέουν πολλή γη' αλλά και οι απόκρημνες κορφές του Ολύμπου με τις βαθιές χαράδρες.

Αφού παρέκαμψαν το δασωμένο Άθω και την ευρύχωρη Παλλήνη κι έφθασαν στην Σαμοθράκη το ιερό νησί, όπου τελούνται όργια Θεών φρικτά κι απόρρητα για τους Θνητούς, σ' αυτά με χαρά τους μυήθηκαν οι ήρωες, ακολουθώντας τη δική μου συμβουλή. Γιατί είναι ωφέλιμο σε όσους πλέουν στη Θάλασσα να συμμετέχουν στην ιεροτελεστία αυτή. Αλλά και στην ιερή Λήμνου τις σιντιακές ακτές προσορμίσαμε το ταχύπλοο καράβι, όπου ανόσια έργα μελετούσαν οι γυναίκες, γιατί αυτές είχαν σκοτώσει τους άνδρες τους για τις ατασθαλίες τους. Σό αυτές τις ερωτοπαθείς γυναίκες βασίλευε η φημισμένη Υψιπύλη, η ωραιότερη από όλες. Αλλά γιατί να πολυλογώ γι' αυτές; Σου λέω μόνο τούτο, ότι η ερωτοτρόφος Κύπρις διηγείρε στις ευγενείς Λημνιάδες τον πόθο να σμίξουν στα κρεβάτια τους με τους Μινύες και ότι την Υψιπύλη δάμασε ο Ιάσων με ερωτικά φίλτρα. ο καθένας διάλεξε τη γυναίκα που θα σμίξει και Θα είχαν ξεχάσει το ταξίδι, αν με αποτρεπτικές φωνές και γλυκό ύμνο δεν κατάφερνα να τους πείσω να γυρίσουν στο μαύρο πλοίο και να ριχτούν πάλι στα κουπιά, έπειτα θυμήθηκαν και το γυρισμό στην πατρίδα.

Από εκεί ούριος άνεμος, ο σφοδρός Ζέφυρος, μας έφερε στον Ελλήσποντο την αυγή, πέρα από τα στενά της Αβύδου, έχοντας στα δεξιά μας την Ίδη, την Πιτύα και τη Δαρδανία όπου ο Περκώτης κι ο Αίσηπος με το ασημένια νερά του ποτίζουν τη σιτοφόρο γη της Αβαρνιάδος αναπηδώντας έτρεχε γρήγορα η γλυκόλαλη Αργώ. Σύντομα προσορμίσαμε σε μια αμμουδιά όπου ο Τίφυς, του πλοίου κυβερνήτης, μα κι ο λαμπρός του Αίσωνα γιος μαζί με άλλους Μινύες, σήκωσαν βαρύ λίθο αφιερώνοντάς τον στη γαλανομάτα Τριτογένεια. Εκεί ακριβώς οι νύμφες κάτω από την Αρτακία κρήνη κάνουν τα Θορυβώδικα νερά να πλημμυρίζουν. Εξαιτίας της αφιέρωσης αυτής, όταν έπλευσαν στον πλατύ Ελλήσποντο μέσα στα κύματα της χειμωνιάτικης Θύελλας, ξαφνικά μια γλυκιά νηνεμία επικράτησε μέσα στο μυχό και δεν χρειάστηκε τις εύκαμπτες άγκυρες να ρίξουν. Εδώ, αφού πάνω στις μεγάλες κροκάλες ετοιμάσαμε το δείπνο και ένα μέρος για ύπνο, ο καθένας κάθισε με όρεξη για φαγητό.

Κι ενώ αναπαυόμαστε έτσι, ήλθε ο ήρωας Κύζικος, που βασίλευε στους γειτονικούς Δολιείς, γιος του Αινέα, τον οποίο γέννησε η θεϊκή ανάμεσα στις γυναίκες, πανέμορφη Αινήτη, κόρη του Ευσώρου. Αυτός τίμησε όλους τους Μινύες, φιλοξενώντας τους και σφάζοντας καλοθρεμμένα πρόβατα και βόδια με συστραμμένα πόδια και αγριόχοιρους. Τους πρόσφερε κόκκινο κρασί και άφθονο σιτάρι για να πάρουν αποπλέοντες και χλαίνες και τάπητες και καλοφτιαγμένους χιτώνες. Τους αγάπησε όσο ήταν εκεί και τους φιλοξένησε, γιατί ήταν συνομήλικος μό αυτούς και σαν συνδαιτυμόνας τους έκανε όλη τη μέρα συντροφιά. Μα καθώς ο Τιτάν βυθιζόταν στου Ωκεανού το ρεύμα και η σελήνη που φέγγει στο σκοτάδι έφερνε την έναστρη νύκτα, κατέφθασαν κάποιοι άγριοι πολεμιστές που ζούσαν σε όρη του βορρά, σαν αδάμαστα Θηρία, όμοιοι με τους ισχυρούς Τιτάνες και τους γίγαντες, γιατί στον καθέναν έξι χέρια ξεπηδούσαν από τους ώμους.

Βλέποντας οι ακαταμάχητοι βασιλιάδες πως διψασμένοι ήταν για μάχη, πήραν τα όπλα κι αρματώθηκαν. Κρατώντας άλλοι πεύκα κι άλλοι έλατα, όρμησαν μέσα στη σκοτεινή ομίχλη ενάντια στους Μινύες, αλλά τους εξολόθρευσε στο τρέξιμό τους ο ρωμαλέος γιος του Δία, ρίχνοντας βέλη με το τόξο του. Όμως μαζί μ' αυτούς και το παιδί του Αινέα σκότωσε, τον Κύζικο, ακούσια βέβαια, αφού είχε καταληφθεί από μανία, της μοίρας του ήταν από του Ηρακλή το χέρι να χαθεί. Έπειτα μπήκαν γρήγορα οι Μινύες ένοπλοι στο μεγάλο πλοίο και ο καθένας κάθισε στη Θέση του. Ο Τίφυς από την πρύμνη τους παρακινούσε και διέταζε να τραβήξουν μέσα τη σκάλα και τα παλαμάρια. Μα τα σχοινιά δεν λύνονταν, γιατί μια δίνη γρήγορη τα έστριβε και τα έδενε με άλυτα δεσμά, εμποδίζοντας έτσι το πλοίο. Ο έξοχος Τίφυς απόρησε κι άφωνος έμεινε και το πηδάλιο της Αργούς τού έφυγε απ' τα χέρια. Δεν ήλπιζε πια ότι θα διασχίσουν τα κύματα, γιατί οργιζόταν εύκολα από το θόρυβο του πλήθους.

Μα όταν η πορεία του ηλίου έφθανε στα μέσα της νύκτας και όταν τα τηλεφανή άστρα έδυαν στα νερά του ωκεανού, τα μάτια του κυβερνήτη βυθίστηκαν σε βαθύ ύπνο. Κι ενώ βαριά κοιμόταν, η Αθηνά, που υπομένει τους θορύβους, παρουσιάστηκε δίπλα του και του φανέρωσε σημάδια αληθινά. Έτσι αφού του φώναξε, του είπε λόγια θεϊκά. «Κοιμάσαι, Αγνιάδη, νικημένος από γλυκό ύπνο που βάρυνε πολύ τα βλέφαρά σου. Μα ξύπνα, Τίφυ, και κάλεσε τους ήρωες να βγουν σ' απάνεμη ακτή, αφού κατέβουν απ' το πλοίο, εκεί όπου κείται νεκρός πάνω στην άμμο ο ξένος. Η Ρέα, η μητέρα όλων, προστάζει προς τιμήν του να κάνετε επικήδειες τελετές, μα και στους υποχθόνιους σπονδές και δάκρυα να χύσετε, σεβόμενοι τη Θέμιδα που τιμάται με αγνές τελετές και το φιλόξενο τραπέζι που εκείνος σας παρέθεσε. Γιατί αυτόν βέβαια ακούσια ο Ηρακλής κτύπησε μέσα στη σκοτεινιά της νύκτας, αλλά πικράνατε την καρδιά της θεάς Ρέας.

Όταν όμως δείξετε τον οφειλόμενο σεβασμό στο νεκρό ξένο, ανεβείτε μετά στο Δίνδυμο, όπου είναι η κατοικία της Ρέας, και την κόρη της Γης ικετεύστε με εξιλαστήριες τελετές. Έπειτα μπορείτε να σηκώσετε τα παλαμάρια, αφού γυρίσετε στο πλοίο». Αφού είπε αυτά η θεά, σαν βέλος πέταξε στον ουρανό κι ευθύς εξαφανίστηκε η υπνηλία του Τίφυος. Πήδηξε απ' την πρύμνη γρήγορα και όντας ακόμη ταραγμένος, ξύπνησε με φωνές το πλήθος που κοιμόταν σκορπισμένο εδώ κι εκεί στα πλευρά του πλοίου, κι αμέσως περιέγραψε βιαστικά στους ήρωες όλες τις εικόνες που είδε στο όνειρό του. Κι εκείνοι σηκώθηκαν ευθύς κι ο καθένας τότε πηδούσε στην ακτή. Η Ηώς με τα χρυσά ηνία άνοιγε προς τη μεριά του σκοτεινού πόλου την ανατολή κι ο ουρανός τον όρθρο υποδεχόταν. Και τότε οι άριστοι Μινύες είδαν και αναγνώρισαν το νεκρό γεμάτο σκόνες κι αίματα, ενώ γύρω κατάχαμα κείτονταν πελώρια και θηριώδη σώματα εχθρών.

Περιβάλλοντας το βασιλιά κι απ' τα δυο μέρη, έσκυψαν πάνω από τον Κύζικο

και σηκώνοντας το σώμα, το εναπόθεσαν σε κρεβάτι καλοξεσμένο. Έπειτα σωριάζοντας χώμα, έφτιαξαν τύμβο και μνήμα κατασκεύασαν .Κι αμέσως έφεραν κλαδιά μα και σφάγια από ζώα ολόμαυρα, που τα έριξαν σε λάκκους. Κι έπειτα βέβαια εγώ εξευμένισα την ψυχή του και χύνοντας ιερά υγρά, γάλα με νερό και νάματα μελισσών , έκανα σπονδές και τον τίμησα με τους δικούς μου ύμνους. Κι ο Αισονίδης επιτύμβιο κήρυξε προς τιμήν του αγώνα, δίνοντας στους εταίρους έπαθλα, τα δώρα που του χάρισε η Υψιπύλη η Λήμνια. Βραβείο πάλης στον Αγκαίο έδωσε, ευρύχωρο αμφικύπελλο χρυσό να έχει. Στον Πηλέα, που ήταν γρηγορότερος στο στάδιο, έδωσε για την ταχυποδία του χλαίνη φοινικόχρωμη, της Αθηνάς περίτεχνο έργο. Του παγκράτιου έπειτα βραβείο στον Ηρακλή ήταν πολυποίκιλος κρατήρας αργυρός. Της ιππασίας χρυσά φάλαρα στον Κάστορα, με περίτεχνα στολίδια. Της πυγμαχίας τάπητα στον Πολυδεύκη έδωσε, στολισμένο με θαλάσσια άνθη, γιατί ένδοξη νίκη πέτυχε.

Μα και ο ίδιος παίρνοντας βέλη και τόξο, το τέντωσε και έριξε βέλος που έφτασε μακριά και τιμώντας τον ο λόχος των Μινύων, έδωσε στο γιο του Αίсона στεφάνι πλεγμένο από μακρόφυλλη ελιά ανθισμένη. Όσο για μένα, βραβείο μελωδίας έλαβα απ' το θείο Ιάσωνα, πέδιλα με πτερύγια χρυσά. Έτσι τελείωσε ο αγώνας, αλλά η φήμη έφθασε στο ανάκτορο του Κυζίκου πως πέθανε. Κι όταν τό άκουσε η δύσμοιρη γυναίκα του, άρχισε κτυπώντας τα στήθη να θρηνεί και με σχοινί περνώντας στο λαιμό θηλιά, έχασε έτσι τη ζωή της. Κι η γη που τη δέχθηκε, κάτω από την πλάκα δάκρυα από πίδακα άρχισε να αναβλύζει .νερό καθάριο απ ' τη μέση της κρήνης που τώρα αστείρευτα κυλάει κι οι ντόπιοι Κλείτη αποκαλούν. Έπειτα οι βασιλιάδες, ακολουθώντας τις προσταγές του ονείρου, ανέβηκαν στην ιερή πλαγιά και στου Δινδύμου την απόκρημνη κορφή, για να εξευμενίσουν, χύνοντας ωραίο κρασί, την πρεσβύτατη Ρέα και να κατευνάσουν την οργή της άνασσας.

Κι εγώ ακολουθώντας, πήρα τη φόρμιγγα στα χέρια, μα και ο Άργος, αφήνοντας το καλοφτιαγμένο πλοίο, μας συνόδευε. Αυτός λοιπόν, κόβοντας με σιδηρό εργαλείο ξερό κορμό κληματαριάς πλεγμένης γύρω από έλατο ψηλό, σκάλισε με προσοχή Και με δεξιοτεχνία κατασκεύασε ξόανο ιερό για να μένει αναλλοίωτο στις γενιές των μεταγενέστερων ανθρώπων και με σκαλιστές πέτρες έκτισε ιερό της άνασσας. Προστρέχοντας εξάλλου οι Μινύες -και πρώτος απ' όλους ο Αισονίδης- έφτιαξαν βωμό με πέτρες καλοβαλμένες, όπου οι άριστοι έκαναν σπονδές μα Και θυσίες ταύρων και πρόσφεραν ακόμη σφάγια ιερά" κι η Ρέα με τις σπονδές χαιρόταν. Έπειτα με κάλεσαν να εξευμενίσω και να τιμήσω τη θεά, για να χαρίσει γλυκιά επιστροφή στους ικέτες της. Αφού παρακαλέσαμε τη θεά με θυμιάματα και λιτανείες, κατεβήκαμε προς το καράβι και μπήκαμε πάλι στην Αργώ. Ο Τίφυς μέσα στο καράβι από την πρύμνη πρόσταξε τους ήρωες, ενώ εκείνοι έσπευδαν στις θέσεις τους ανεβαίνοντας πάνω απ ' το τοίχωμα του πλοίου κι έπιαναν στα χέρια τα κουπιά. Απρόσμενα τότε λύθηκαν απ' τη γη τα στριφτά σχοινιά κι απλώθηκαν τα παλαμάρια.

Από του Δινδύμου την κορφή η Ρέα με λαμπρό στέμμα, γρήγορο έστειλε κι ευνοϊκό άνεμο, ενώ εμείς στο πλοίο στέλναμε αφιερώματα από σφάγια ιερά στεφανώνοντας βωμό της Πεισματίας, για να μάθουν οι μετέπειτα γενιές πως εδώ λύθηκαν τα караβόσχοινα της ακινητοποιημένης Αργούς. Όταν ο άνεμος φούσκωσε τα πανιά, το πλοίο άρχισε να τρέχει, διασχίζοντας τα κύματα τα αλμυρά του πόντου και παραπλέοντας τα πέρατα της Μυσίας, παρέκαμψε γρήγορα τις εκβολές του Ρυνδακού και τους ωραίους αμμουδερούς λιμένες. Και προσορμίστηκε τέλος στο γιαλό. Τότε πιάνοντας με τα χέρια τα μπροστινά σχοινιά, μάζεψαν τα πανιά, δένοντάς τα σφιχτά με λουριά, και, ρίχνοντας σκάλα στη στεριά, βγήκαν κι αυτοί, γιατί είχαν πεθυμήσει το φαγητό και το ποτό. Γύρω φαίνονταν οι πλαγιές του Αργάνθου και τα υψώματα με τα βαθιά φαράγγια. Κι ο Ηρακλής έτρεξε αμέσως στις δασωμένες χαράδρες κρατώντας τόξο στις παλάμες και τρίγλωσσα βέλη, για να κυνηγήσει και να φέρει στους εταίρους θηράματα, αγριόχοιρους, ή δαμάλι κερασφόρο ή κι αγριοκάτσικα.

Καθώς αυτός αργοπορούσε, ο Ύλας βγήκε απ' το καράβι και τον ακολούθησε κρυφά. Όμως χάθηκε εκεί στα μονοπάτια τα στριφτά και περιπλανώμενος στο δάσος, έφθασε στο άντρο των Λειμακίδων νυμφών. Κι εκείνες, καθώς είδαν να έρχεται αυτός ο νέος παρθένος, τον κράτησαν για να μένει αθάνατος μαζί τους κι αγέραστος να ζει για πάντα. Σύντομα τα άτια τα γρήγορα του Ηλίου έφεραν κιόλας την Ηώ στη μέση της κι ο γρήγορος βουνίσσιος άνεμος έπνεε και φούσκωνε τα λευκά πανιά. Φώναξε τότε ο Τίφυς να μπουν γρήγορα στο πλοίο και να λύσουν απ' τον όρμο τα χοντρά σχοινιά, κι εκείνοι πρόθυμα υπάκουαν στις εντολές του κυβερνήτη. Ο Ειλατίδης τότε, ο Πολύφημος, ανέβηκε γοργά στου βουνού την κορυφή για χάρη του Ηρακλή, καλώντας τον να γυρίσει ευθύς στο πλοίο. Μα δεν τον βρήκε, γιατί δεν ήταν πεπωμένο το ρωμαλέο γένος του Ηρακλή να φθάσει ως το μεγαλόπρεπο Φάσι.

Ξημερώνοντας, φθάσαμε στην ολέθρια γη όπου ο Άμυκος βασίλευε στους υπερφίλους Βέβρυκες. Γιατί αυτός, περιφρονώντας τους θεσμούς του Διός, που πηγή είναι κάθε μαντικής φωνής, επέβαλλε αγώνα με τους ντόπιους και όποιος ερχόταν στην αυλή του και στη στέρια κατοικία του, ν' αγωνιστεί μαζί του όφειλε στην πυγμαχία, για την οποία καυχόταν. Όμως ο ισχυρός Πολυδεύκης του στέρησε το βίο, κτυπώντας απροσδόκητα με τους σκληρούς ιμάντες το κεφάλι. Έπειτα ορδές Βεβρύκων οι Μινύες σκότωσαν με χάλκινα όπλα. Από κει αποπλεύσαμε, μα επειδή είχαμε αποκάμει απ' το κουπί, προσορμιστήκαμε στη βαθιά ακτή, όπου είναι η μεγάλη πόλη των Βιθυνών. Αφού καταυλιστήκαμε το βράδυ στις εκβολές του ποταμού και στο χιονισμένο δάσος, σπείψαμε να ετοιμάσουμε πλούσιο δείπνο.

Εδώ ο Φινεύς, που είχε κάποτε ολέθριο γάμο, παρασυρμένος από υπερφίαλη οργή, τα δυο παιδιά του τύφλωσε και λεία στα θηρία άφησε πάνω σε βράχια

ψηλά, εξαιτίας των γυναικείων φίλτρων. Μα οι γιοι του Βορέως τους γιάτρεψαν και τους έδωσαν ξανά το φως, ενώ τιμώρησαν το Φινέα για τη φοβερή οργή του, αφαιρώντας του την όραση, Έπειτα, αρπάζοντάς τον ο ορμητικός Βορέας με θυελλώδεις ανεμοστρόβιλους, τον κυλούσε σε πυκνά δάση και ρουμάνια της Βιστονίας, για να βρει μοίρα κακή και ολέθρια, Αφού λοιπόν αφήσαμε την κατοικία του Αγηνορίδη Φινέα, φθάσαμε πάνω από τα μεγάλα βάθη της θάλασσας, μπροστά στις Κυανέες Πέτρες, για τις οποίες κάποτε μου μίλησε προφητικά η μητέρα μου, η συνετή Καλλιόπη, γιατί δεν μπορεί κανείς να ξεφύγει απ' το δύσκολο αγώνα. Αυτές ανοίγοντας, συχνά πλησιάζουν η μια πάνω στην άλλη, κινούμενες από σφοδρές θύελλες, και με ορμή συγκρούονται.

Ο γδούπος ακουγόταν στο πέλαγος και στον πλατύ ουρανό, καθώς ξεσπούσε τρικυμία κι η θάλασσα σηκώνόταν με παφλάζοντα κύματα, ενώ βούιζε ο απέραντος πόντος. Μα εγώ έξω απ' τα δόντια στον Αγνιάδη μίλησα και του είπα να συντρίψει την πρύμνη για να φυλαχθεί. Πάγωσε η στοργική καρδιά του, καθώς τ' άκουσε, και μέσα στα στέρνα του έκρυβε απ' τους ήρωες αυτό που μόνος έμελλε να κάνει Αλλά η γαλανομάτα η Αθηνά, με συμβουλή της Έρας, έστειλε ερωδιό να καθήσει στου καταρτιού την άκρη, Αυτός όμως αγωνιώντας πέταξε και με τις φτερούγες του υψώθηκε στους πέτρινους μυχούς περιδινούμενος' κι εκείνες κραδαινόμενες συγκρούστηκαν η μια πάνω στην άλλη και μάταια κτυπώντας το πουλί, του έκοψαν μόνο το άκρο της ουράς. Αφού ο ερωδιός ξέφυγε απ' το μοιραίο όλεθρο, ο Τίφυς πρόσταξε τους ήρωες να βραδύνουν κι εκείνοι υπάκουσαν, σκίζοντας με τα κουπιά τους τα γοργά κύματα.

Τότε εγώ με δικά μου τραγούδια πλάνεψα τις απόκρημνες πέτρες κι απομακρύνθηκαν μεταξύ τους. Το κύμα ανακυλίστηκε υποτασσόμενος στην κιθάρα και στη θεϊκή της μελωδία. Μα όταν η πολύλαλη τρόπιδα, του πορθμού το στόμα πέρασε κι από τις Κυανέες Πέτρες, αυτές στο βυθό στερεώθηκαν κι έμειναν κει για πάντα ακίνητες' γιατί έτσι είχαν ορίσει οι βαριές Μοίρες. Και τότε, αφού αποφύγαμε τα ξαφνικά κτυπήματα του ολέθρου, στις εκβολές του Ρηβαίου φθάσαμε, στη Μελαίνα ακτή, πάνω απ' τη μεγάλη νήσο Θυνηίδα, που απέναντί της πλημμυρίζει τις γόνιμες όχθες του ο Τεύκριος με τα πολλά ψάρια, καθώς και ο Σαγγάριος, που φθάνει ως τα κύματα του Ευξείνου. Αλλά όταν κωπηλατώντας φθάσαμε στο γιαλό, το πλοίο προσορμίσαμε στις εκβολές του Λύκου, όπου άρχοντας του λαού, ο Λύκος ήταν με τ' όνομα του ποταμού, Αυτός τους ήρωες Μινύες υποδέχθηκε και με φιλόξενο τους τίμησε τραπέζι. Αδιάκοπα νύκτες και μέρες τους εφίλευε, μα η μοίρα το όριζε εδώ δυο άνδρες να χαθούν, ο Αβαντιάδης Ίδμων και ο κυβερνήτης Τίφυς.

Και το σώμα του ενός υπέκυψε σε νόσημα ολέθριο, ενώ τον άλλον σκότωσε θηρίο, ένας αγριόχοιρος. Σ' εκείνους βέβαια τύμβους υψώσαμε με προτροπή του Αγκαίου, σωριάζοντας λευκή άλμη. Αυτός διακρινόταν, όπως έλεγαν όλοι, στη

ναυτική την τέχνη και ξεπερνώντας εκείνους σε εμπειρία, Έπειτα αυτός το πηδάλιο με τα χέρια άρπαξε και κατηύθυνε το πλοίο προς τις εκβολές του Παρθενίου, τον οποίον οι ντόπιοι αποκαλούν με τό όνομα Καλλίχορος και τον οποίον ανέφερα σε προηγούμενους λόγους μου. Από εκεί το ακρωτήριο παραπλέοντας, φθάσαμε στη γη των Παφλαγόνων, την οποία η Αργώ προσπέρασε διασχίζοντας τη βαθιά θάλασσα κι έφθασε στις Καραμβίας το ακρωτήρι Εκεί τα νερά του Άλυος χύνονται μα κι ο Θερμόδων , που στον πλατύ γιαλό σχηματίζει δίνες αλμυρές,...

Από κει κάτω αναφαίνονται, απέναντι από την Άρκτο του Βορρά, τα Μακρά τείχη της Θεμίσκυρας Δοιαντίδας και κοντά της βρίσκονται Οι πόλεις των Αμαζονίδων που είναι δαμαστές αλόγων κι ακόμη οι Χάλυβες, τα έθνη των Τιβαρηγών κι οι φυλές των Βεχείρων που ζουν ανακατεμένοι με τους Μοσσύνους στην πλατιά πεδιάδα. Παραπλέοντας για λίγο ακόμη, προσορμιστήκαμε στις ακτές όπου οι Μάκρωνες κατοικούν, όμοροι των Μαριανδυνών. Κάτω απ' την Ελίκη απλώνεται μακρύς κι επικλινής αυχένας, όπου τις ψηλές βουνοπλαγιές κυκλικά χαράζουν τα μεγάλα φαράγγια, που από μακριά φαίνονταν κάτω από τον πλατύ μυχό του πόντου, εκεί είναι και το απότομο βουνό της Σίνδης και λιβάδια θαλερά, εκεί είναι και το ρεύμα του βροντερού Αράξου ποταμού, από όπου ρέει ο Θερμόδων, ο Φάσις και ο Τάναϊς. εκεί ζουν κι ένδοξες φυλές των Ηνιόχων , των Αβάσγων και των Κόλχων .Παρακάμπτοντας το ποτάμι, στους βαθείς όρμους των Χινδαίων πλεύσαμε, των Χαρανδαίων, των Σολύμων και στο λαό των Ασσυρίων, αφήνοντας βέβαια τον τραχύ αγκώνα της Σινώπης, κι ερχόμενοι στους Φίλυρες, τους Ναπάτες και στις πυκνές πόλεις των Σαπείρων καθώς και στους Βύζηρες και στις αφιλόξενες φυλές των Σιγύνων.

Και το πρωί, όταν χάραζε η αυγή στον απέραντο κόσμο, έφθασε πλησίασε η Αργώ, ωθούμενη απ' τις πνοές του ανέμου, στα πέρατα του Ευξείνου, στο μεγαλόπρεπο Φάσι. Έπειτα, αφού μπήκαμε στο στόμιο του σιγανού ποταμού, αμέσως φάνηκαν τα απότομα τείχη του Αιήτη, μαζί με τον περίβολο και τα άλση .γιατί σ' αυτά ήταν το χρυσόμαλλο δέρας, κρεμασμένο πάνω σε μια ροζιασμένη βελανιδιά. Τότε ο Αγκαίος τους πρόσταξε με ήρεμα λόγια να κατεβάσουν τα πανιά και να χαλαρώσουν πάλι την κεραία, αφού γείρουν τον ιστό και να πλέουν μόνο με κουπιά. Κι εκείνοι βέβαια εκτελούσαν όλα αυτά, Κατόπιν ο Ιάσων σκεπτόμενος στο νου βαθιά και στην καρδιά του, έκανε στο πλήθος των Μινύων μια πρόταση διπλή, δηλαδή ή να πάει μόνος στου Αιήτη το ανάκτορο και να τον πείσει μιλώντας του με μειλίχια λόγια, ή μαζί με τους ήρωες, αποβλέποντας σε άμεση μάχη. Μα δεν άρεσε στους Μινύες όλοι μαζί να πάνε.

Γιατί η θεά Ήρα με τα χέρια τα λευκά, έβαλε φόβο στην καρδιά τους κι αμφιβολία, για να εκπληρώσει όσα έγραφε η μοίρα. Έστειλε από τον ουρανό ευθύς όνειρο ολέθριο στο σπίτι του Αιήτη, που προκάλεσε φόβο πελώριο όταν

πρόβαλε στο νου του βασιλιά. Του φάνηκε ότι στους ποθητούς κόλπους της Μηδείας, της παρθένου που ανέτρεφε στα μέγάρά του, άστρο λαμπρό Κατέβηκε διασχίζοντας τον αέρα κι εκείνη, αφού το έκρυψε στα πέπλα της, με χαρούμενη καρδιά πήγε μαζί με αυτό κάτω στο μεγαλόπρεπο ποταμό, στα ρεύματα του Φάσιδος. Ο αστέρας όμως την σήκωσε από το ποτάμι κι έφυγε μαζί της, διασχίζοντας τον Εύξεινο Πόντο. Βλέποντας λοιπόν αυτά, πετάχτηκε ξαφνικά από το δόλιο ύπνο και στην καρδιά του φώλιασε φόβος στυγερός. Πήδησε απ' το κρεβάτι κι αμέσως τους υπηρέτες πρόσταξε τα άλογα να ετοιμάσουν και να τα ζεύξουν στο άρμα, για να εξευμενίσει τον πολύτροφο Φάσι, κατεβαίνοντας στις όμορφες όχθες του, και μαζί μ' αυτόν, τις εγχώριες νύμφες και τις ψυχές των ηρώων που πλησιάζουν τα νερά.

Γι' αυτό κάλεσε τις κόρες του από τους ευωδιαστούς θαλάμους τους, τη Χαλκίοπη δηλαδή με τα παιδιά του πεθαμένου Φρίξου και την απαλή Μήδεια, παρθένο ντροπαλή, που μεγαλοπρεπή είχε όψη, για να τον συνοδεύσουν στην πορεία του. Ο Άψυρτος όμως ζούσε μακριά απ' το παλάτι των γονιών του. Ανέβηκε λοιπόν μαζί με τις κόρες στο χρυσό άρμα ο Αιήτης και τα άλογα γρήγορα τον μετέφεραν στην όχθη με τους καλαμιώνες, όπου συνήθιζε πάντα να αναπέμπει ευχές και στα νερά του ποταμού να αφιερώνει σφάγια ιερά. Σε εκείνες ακριβώς τις όχθες είχε προσορμίσει η Αργώ. Τότε την αντιλήφθηκε βέβαια ο Αιήτης και διέκρινε τους πολλούς ήρωες που, σε ομάδες καθισμένοι, έμοιαζαν με τους αθάνατους, γιατί γύρω έλαμπαν τα όπλα. Κι ανάμεσα σε όλους αυτούς ξεχώριζε ο θεός Ιάσων, γιατί η Ήρα τον τιμούσε υπερβολικά και του είχε χαρίσει κάλλος και μέγεθος και εξαιρετική ανδρεία. αλλά όταν πλησιάζοντας τα βλέμματά τους συναντήθηκαν κι ο ένας τον άλλον είδε, πάγωσε η καρδιά των Μινύων και του γιου του Αίσονα, γιατί σαν ήλιος έλαμπε ο Αιήτης πάνω στο άρμα του από τις μαρμαρυγές που ξεχύνονταν απ' τα χρυσά πέπλα. Φορούσε στο κεφάλι του στέμμα κροσσωτό, που έβγαζε ακτίνες φλογερές, και στα χέρια σκήπτρο σαν αστραπή Κρατούσε.

Οι δυο κόρες δίπλα του κάθονταν και με χαρά βέβαια τις έφερνε μαζί του. Πλησιάζοντας στο πλοίο, κοίταζε με μάτια αγριωπά και βροντερή φωνή απ' τα στήθια έβγαλε και τους απειλούσε με φοβέρες. Έξω φρενών κραύγαζε και τέλος είπε: «Ποιοι είστε σεις; Τι χρέος σας φέρνει εδώ; Από πού και με τι σκοπό ήλθατε εδώ στην Κυτήδα γη; Δεν φοβηθήκατε ούτε τη βασιλική μου δύναμη, ούτε το λαό των Κόλχων που ζουν ευχάριστα, κάτω απ' το δικό μου σκήπτρο, γιατί του Άρη του ακοντιστή είναι πολεμιστές ακαταμάχητοι και ξέρουν καλά να πολεμούν όσους έρχονται για μάχη», Έτσι μίλησε, και σ' όλους απλώθηκε σιωπή. Όμως η Ήρα, η σεβαστή θεά, έβαλε θάρρος στην καρδιά του Αισονίδη κι απάντησε σε κείνον με δυνατή φωνή. «Δεν ήλθαμε σαν ληστές, ούτε διασχίζοντας τη γη προκαλούμε τη μοίρα, κάνοντας έργα άδικα σε ανθρώπους, πράγμα που πολλοί βέβαια προτιμούν να κερδίζουν, ζώντας έτσι. Αλλά ο θεός

μου Πελίας, του Ποσειδώνα γιος αγαπητός, μου έταξε άθλο, το χρυσόμαλλο δέρας παίρνοντας να γυρίσω και πάλι στην καλοκτισμένη Ιωλκό.

Ούτε κι οι πιστοί μου εταίροι είναι ανώνυμοι, γιατί είμαστε άλλοι από το γένος των θεών και άλλοι των ηρώων , Και στους αγώνες άπειροι δεν είμαστε, ούτε στον πόλεμο, αλλά φιλοξενούμενοι και ομοτράπεζοι ευχόμαστε να γίνουμε, πράγμα που είναι άριστο». Έτσι μίλησε, μα η οργή του Αιήτη δυνάμωνε σαν θύελλα και αγριωπά τον κοίταξε, φρικτό εξυφαίνοντας δόλο και σχέδιο για τους ήρωες, Τέλος απηύθυνε στους Μινύες τα λόγια τούτα: «Αν βέβαια επιτεθείτε κατά μέτωπο στους αρειμάνιους Κόλχους, η μανία τους άνδρες θα χαλάσει. Ελπίζετε, άραγε, ότι ως αδήριτο άθλο θα έχετε από μας το χρυσόμαλλο δέρας για να το πάτε, παίρνοντας το, στην πατρική σας γη; Αν βέβαια, όντας λίγοι, υποκύψετε στη δική μου φάλαγγα, το πλοίο θα συντρίψω, ενώ εσείς θα έχετε χαθεί Αν όμως δώσετε πίστη σε μένα, πράγμα που θα είναι και συμφερότερο για σας, επιλέγοντας τον άριστο ή το βασιλικότερο από όλους, αφήστε τον να αγωνιστεί στους άθλους που θα ορίσω, κι ας πάρει το χρυσόμαλλο δέρας, που θα 'ναι και βραβείο σας».

Λέγοντας αυτά, σπιρούνισε τα άλογα και έτσι φεύγοντας, γύρισε στο παλάτι Μα οι Μινύες ένιωσαν άγχος στην καρδιά τους και πεθύμησαν τον Ηρακλή, γιατί δεν μπορούσαν να αντιμετωπίσουν το ακαταμάχητο έθνος των Κόλχων και τον ορμητικό Άρη. Και τώρα, Μουσαίε, με συντομία θα περιγράψω όσα έπαθαν οι δύσμοιροι Μινύες, αλλά και όσα έπραξαν. Τρέχοντας ήλθε απ' το παλάτι του Αιήτη ο Άργος με ωραίο δόρυ στο χέρι, παιδί του Φρίξου, που η Χαλκιόπη γέννησε (γιατί στο πατρικό σπίτι πλάγιασε μαζί του, όταν στους Κόλχους έφθασε πάνω στα νώτα του Κριού), αγγέλλοντας στους Μινύες όσα έμελλε να γίνουν στον ολέθριο Αιήτη, λόγω των δικών τους έργων. μα και για τη Μήδεια που τόσο άτυχο γάμο είχε, η οποία με της Ήρας τη θέληση δαμάστηκε από παρθενικά φίλτρα, αφού η ερωτοτρόφος Κυθήρεια ξύπνησε μέσα της γλυκό πόθο, όταν η φοβερή Εριννύς στα σπλάχνα της τόξευσε βέλος.

Άκου και πώς με τις ζεύγκλες εδάμασε τα πυρίπνοα βόδια, ρίχνοντας σε τετράπλεθρο αυλάκι το σπόρο που ο Φρίξος με το ωραίο δόρυ έφερε, όταν έφθασε στο σπίτι του Αιήτη, ως δώρο του Ενυάλιου από του δράκοντα τα δόντια και πώς εξολόθρευσε το στάχυ των μανιασμένων σπαρτών με το ίδιο του το χέρι και πώς ο Αισονίδης κέρδισε λαμπρή δόξα, και πώς μέσα στο σκοτάδι της νύκτας ήλθε από τα μέγαρα κρυφά, καλυμμένη με λεπτό πέπλο, η παρθένος και κακότυχη σύζυγος, γιατί την παρακινούσε ο έρωτας και η σεβαστή ανάγκη στο καράβι, την Αργώ, να έλθει, μη σκεπτόμενη κανέναν και αδιαφορώντας για του γονιού της την οργή. και πώς στην αγκαλιά του έπεσε κι έλαβε στην ψυχή της πολλές μορφές, επειδή ήθελε να κυφορήσει ωραίο πρόσωπο, πλημμυρίζοντας με δάκρυα τα γένια του, ούτε κι ένιωσε κάποια ντροπή, αλλά, εξωθούμενη από

τα φίλτρα, αγνόησε την παρθενία και τον ευοίωνα θεσμό του γάμου. κι άλλα πολλά βέβαια που ύστερα θ' ακούσεις.

Μα όταν η Μήδεια άφησε κρυφά του Αιήτη το παλάτι κι ήλθε στο δικό μας πλοίο, τότε σκεφτόμαστε με τι τέχνασμα το χρυσόμαλλο δέρας να αρπάξουμε από την ιερή βαλανιδιά, αφού φθάσουμε ως εκεί. Εύκολα μας φαίνονταν στο νου μας, αλλά κανείς δεν ήξερε τον ανέλπιστο αγώνα, γιατί μεγάλο πράγματι έργο θα έπεφτε στους ώμους των ηρώων όλων και θα πρόβαλε ο πυθμένας των κακών. Γιατί μπροστά απ' του Αιήτη το παλάτι και από το όμορφο ποτάμι, υπήρχε μακρύ περίφραγμα γύρω, εννιά οργίων, που φρουρούνταν με πύργους και ογκόλιθους καλοπελεκημένους, περιβαλλόμενο με επτά κύκλους, κι είχε ακόμη τρεις πελώριες χαλκόδετες πύλες και μαζί με αυτές υψωνόταν τείχος που περιβαλλόταν από χρυσές επάλξεις,

Σε κάθε παραστάτη των πυλών μια βασίλισσα διακρίνεται από μακριά να στέκει, ανάβοντας τη φλόγα του πυρός, κι αυτήν οι Κόλχοι εξιλεώνουν ως θορυβώδη Αρτέμιδα, φύλακα της πύλης. Φοβερή είναι στα μάτια του ανθρώπου και τρομερή στο αυτιά τους, αν βέβαια δεν έχει στις ιερουργίες μυηθεί και στις καθαρτήριες τελετές, τους καθαρμούς δηλαδή που η ιέρεια και μυημένη Μήδεια έκρυβε, αυτή η κακοπαντρεμένη, μαζί με τις Κυτιάδες κόρες. Ούτε ποτέ ντόπιος κανείς απ' τους θνητούς εισχώρησε μέσα σ' εκείνη την οδό, μα ούτε και ξένος το κατώφλι πέρασε, γιατί παντού τους εμποδίζει η φοβερή Θεά, η κυβερνήτρια, που προκαλεί λύσσα με τα σκυλιά της, που έχουν πύρινα μάτια.

Και στον έσχατο μυχό του περιφράγματος υπάρχει άλσος σκιερό με θαλερά δένδρα, όπου πολλές δάφνες βρίσκονται και κρανιές και θεόρατα πλατάνια και χαμηλά, ανάμεσα στις ρίζες, υπάρχουν βότανα και θάμνοι, δηλαδή ασφόδελος και κλύμενο κι αδιάντος ευωδιαστός, σπάρτο και κάππαρη, ιεροβοτάνη κι ανεμώνη, όρμινο και αγριοκάρδαμο, κυκλάμινο ιώδες, λεβάντα, παιονία και πολύκνημο με τα πολλά κλαδιά. επίσης μανδραγόρας, λιβανόχορτο και εύθραυστο δίκταμνο, αρωματικός κρόκος και κάρδαμο. εκεί ακόμη ήταν χαμομήλι, σμίλακας, λεοντοπόδιο και μαύρη παπαρούνα, αλκεία, κάρπασο και πάναξ, ακόνιτο κι άλλα φυτά πολλά, δηλητηριώδη, που βγαίνουν απ' τη γη.

Στο μέσον του πυκνού άλσους μια όμορφη βαλανιδιά με πανύψηλο κορμό άπλωνε γύρω τα κλαδιά της και στα ψηλά κλωνάρια της το χρυσόμαλλο δέρας κρεμόταν δεξιά κι αριστερά, φρουρούμενο από δράκο φοβερό, τέρας ολέθριο για τους θνητούς, απερίγραπτο, αστράφτοντας με χρυσές φολίδες. Και το φυλάει, ανεβοκατεβαίνοντας από τη ρίζα στον κορμό με φοβερές κινήσεις ως το δέρας, όντας το φόβητρο του υποχθονίου Διός. Έτσι συνεχώς το φρουρεί, γι' αυτό κι ακοίμητος μένει, στρέφοντας τα άκρα των βλεφάρων γύρω από τα γαλανά του μάτια.

Αφού ακούσαμε τούτη την αλήθεια, το πώς είναι, καθώς και για τη Μουνυχία Εκάτη και τη φρουρά του δράκοντα και όλα όσα η Μήδεια μας είπε καθαρά, ζητούσαμε μια απροσδόκητη διέξοδο του επίμοχθου άθλου, πώς δηλαδή εξευμενίζοντας να πείσουμε την Αγροτέρα και πώς στο πελώριο θηρίο να φθάσουμε και, παίρνοντας το δέρας, να γυρίσουμε στην πατρική μας γη. Και τότε ο Μόψος φώναξε τους ήρωες όλους (εμπνεόμενος γι ' αυτά από τη μαντοσύνη του) να με παρακαλέσουν να εξιλεώσω την Αρτέμιδα, καθώς αυτοί θα επιδίδονταν στον άθλο, και να πλανέψω το υπερήφανο θηρίο. Πράγματι, εκείνοι, πλησιάζοντας γύρω, με παρακαλούσαν, Μα εγώ κάλεσα τον Αισονίδα να ορίσει δυο άνδρες κραταιούς, τον ιπποδαμαστή Κάστορα και τον έξοχο Πολυδεύκη τον πυγμάχο, μαζί και τον Αμπυκίδη Μόψο, για να τελειώσουν το έργο.

Η Μήδεια μόνη απ' όλους με ακολουθούσε και φθάνοντας μαζί στα περιφράγματα και στην ιερή διαμονή, άρχισα λάκκο πλατύ στο έδαφος να σκάβω τριπλό, σε τρεις σειρές, Κι ευθύς στο λάκκο σώριασα κλαδιά από άρκευθο ξερή, κέδρο, ράμνο αγκαθερή και ιτέα κλαίουσα, και μέσα στο λάκκο άναψα φωτιά. Μα και η Μήδεια πολλά φάρμακα μου έφερνε, που εκείνη τα ήξερε και τα έπαιρνε από τα κιβώτια που ήταν στο μυρωμένο άδυτο, Κι έπειτα έπλασα κριθαρόπιτες και τις έβαλα σε κάνιστρα και ρίχνοντάς τες στη φωτιά, πρόσφερα θυσία, αφού έσφαξα τρία μικρά κατάμαυρα σκυλιά, Κι ανέμιξα στο αίμα γαλαζόπετρα κι ακόμη σαπουνόχορτο, αγιάγκαθο, σχιστή και απεχθές ψυλλόχορτο, άγχουσα κόκκινη και χάλκιμο. Κι ύστερα αφού γέμισα μ' αυτό των σκύλων τις κοιλιές, τ' απόθεσα πάνω στα κλαδιά κι έκανα με νερό σπονδές γύρω στο λάκκο. ύστερα φόρεσα μαύρα ρούχα κι έκανα επικλήσεις κτυπώντας τον απεχθή χαλκό.

Κι εκείνες γοργά υπάκουσαν διασχίζοντας τους άδειους τόπους του αγέλαστου βαράθρου, η Τισιφώνη δηλαδή, η Αληκτώ κι η θεία Μέγαιρα, κρατώντας δαυλούς ξερών πεύκων με φλόγα φονική, ενώ άρπαζε φωτιά ο λάκκος και βρυχόταν το ολέθριο πυρ. Μια σκοτεινή φλόγα υψώθηκε, ακολουθούμενη από στήλη καπνού και ξαφνικά μέσα απ' τη φλόγα πρόβαλαν δεινές μορφές του Άδη, φρικιαστικές, σκληρές κι απρόσβλεπτες, Γιατί η μία είχε σώμα σιδερένιο, την οποία οι θνητοί αποκαλούν Πανδώρα και μαζί μια θυελλώδης έφθανε μορφή τρικέφαλη, τέρας ολέθριο στην όψη, απέθαντο, η Εκάτη δηλαδή, η κόρη του Ταρτάρου, Στον έναν ώμο της αριστερά άλογο καθόταν με μεγάλη χαίτη, και δεξιά μια σκύλα με όψη λυσσασμένη, ενώ στη μέση ένας όφεις αγριωπός στα χέρια πάλι κρατούσε ξίφη με λαβές.

Έτσι από τη μια η Εκάτη και απ' την άλλη η Πανδώρα, στροβιλίζονταν γύρω από το λάκκο κυκλικά, συνοδευόμενες απ' τις Ποινές. Και ξαφνικά φάνηκε το σώμα της Αρτέμιδος, που φρουρός ήταν. Πυρσούς κρατούσε από πεύκα στα χέρια κι ατένιζε τον ουρανό. Τα σκυλιά της κουνούσαν φιλικά την ουρά τους,

ενώ τα μάνταλα στις βαριές αμπάρες λύνονταν και άνοιγαν του δυνατού τείχους οι ωραίες πύλες, αφήνοντας να φανεί το λαμπρό άλσος. Τότε πέρασα το κατώφλι, ενώ η Μήδεια, του Αιήτη κόρη, και ο λαμπρός γιος του Αίσονος, γρήγορα ακολουθούσαν με τους Τυνδαρίδες, μαζί και ο Μόψος. Μα όταν φάνηκε από κοντά η ωραία βαλανιδιά, 995 το κρηπίδωμα του ξενίου Διός και η βάση του βωμού, κούνησε το κεφάλι του ο δράκοντας- συρόμενος ελικοειδώς έξω από τις απρόσιτες κρύπτες του-και το γένι του το βλοσυρό, ενώ τρομακτικό έκανε σφύριγμα.

Δονήθηκε ο αιθέρας και τα δένδρα τρανταζόμενα από την ρίζα, κραδαίνονταν πέρα-δώθε με θόρυβο και αντηχούσε το σκιερό άλσος. Τρόμος κατέλαβε τους εταίρους και μένα και μόνον η Μήδεια παράμερα στεκόταν με ατάραχη καρδιά και στήθη και μάζευε με τα χέρια της κομμάτια από ολέθριες ρίζες. Και τότε αμέσως κούρδισα της φόρμιγγας την θεία φωνή κι από την υπάτη της λύρας χορδή, άρχισα να κρούω και με βαριά και σιγαλή φωνή κάτω από τα χείλια νό αναπέμπω ύμνο, γιατί τον ύπνο καλούσα, βασιλιά θεών κι ανθρώπων όλων να έλθει και να μαλακώσει τη μανία του ισχυρού δράκοντα. Κι εκείνος αποκρινόμενος ήλθε στην Κυτηίδα γη κοιμίζοντας τα γένη των ανθρώπων που ολημερίς μοχθούν και των ανέμων τις δυνατές πνοές και τα κύματα του πόντου και τις πηγές των αενάων υδάτων και τα ρεύματα των ποταμών μα και τα πουλιά και τα ζώα, όσα ζουν και έρπουν τα διαπέρασε όλα κοιμίζοντάς τα κάτω από τις χρυσές φτερούγες του.

Κι έφθασε τέλος στην ολάνθιστη χώρα των σκληρών Κόλχων κι ευθύς υπνηλία βαθιά, όμοια με θάνατο, κατέλαβε τα μάτια του πελώριου δράκοντα και αναπαύοντας τη μακριά ράχη του στη γη, απίθωσε ανάμεσα στις φολίδες το βαρύ κεφάλι του. Θαμπώθηκε η Μήδεια η κακοπαντρεμένη με το θαύμα αυτό και 1020 τρέχοντας στον έξοχο γιο του Αίсона, του έδινε θάρρος, παρακινώντας τον να αρπάξει από τον κορμό του δέντρου το χρυσόμαλλό δέρας. Κι εκείνος συγκατένευσε και παίρνοντας το μέγα δέρας, γύρισε στο πλοίο. Χάρηκαν πολύ οι ήρωες Μινύες και ύψωσαν στα χέρια προς στους αθάνατους θεούς που διαμένουν ψηλά στον πλατύ ουρανό. μαζεμένοι γύρω από το δέρας, το θαύμαζαν. Μα ο Αιήτης, ακούγοντας από τους υπηρέτες την φυγή της Μήδειας, πρόσταξε ευθύς τον Άψυρτο να μαζέψει το στράτευμα και να ψάξει για την κόρη που ήταν ομοπάτρια αδερφή του. Και πράγματι, δεν άργησε και γρήγορα έσπευσε στις εκβολές του ποταμού, όπου ήταν ο λόχος των ηρώων, και συνάντησε την φοβερή παρθένο.

Η έναστρη νύχτα έφτανε στο μέσον της πορείας της, ενώ εκτελούνταν το στυγερό και δόλιο σχέδιο και το σκοτεινό έργο των μοιρών, από τον έρωτα της Μήδειας εμπνευσμένο σε βάρος του περίφημου Αψύρτου. Γιατί αφού τον σκότωσαν, τον έριξαν στις εκβολές του φουσκωμένου ποταμού. Το ορμητικό ρεύμα παρέσυρε το σώμα και κτυπημένο από τους στροβίλους, το μετέφερε ως

το κύμα της ταραγμένης θάλασσας, που τελικά το ξέβρασε στις νήσους που τώρα ονομάζουν Αψυρτίδες. Μα κι αυτοί δεν διέφυγαν από του Διός το άγρυπνο βλέμμα και της Θέμιδος. Γιατί μπαίνοντας στο καράβι, έκοψαν τα σχοινιά που το κρατούσαν κι από τις δύο μεριές της όχθης και με γρήγορα κουπιά έπλεαν βιαστικά στο μέρος αυτού του ποταμού, όχι όμως προς τον πόντο, μέσα από του Φάσιδος στο στόμα με τα πολλά ψάρια, αλλά πλανευτήκαμε και οδηγούμαστε πίσω αναπλέοντας. Άφηναν πίσω τις πόλεις των Κόλχων οι άφρονες Μινύες και ζοφερή τους κάλυπτε η νύκτα.

Όμως βιαζόμαστε και γοργά από αφροσύνη τρέχοντας, διασχίζαμε το ρεύμα που περνούσε από την μέση της πεδιάδας, την οποία πολλοί άνθρωποι νέμονται, οι Γυμνοί και οι Βουνόμοι, μαζί κι οι Άρκυες αγρότες, κι η φυλή των Κερκετικών και των αγέρωχων Σινδών, που κατοικούν στα Χαρανδαία φαράγγια και στην στενή Ερύθεια, κοντά στου Καυκάσου τις πλαγιές. Μα όταν από την ανατολή φάνηκε η αυγή, που δίνει στους θνητούς χαρά, πλησιάσαμε σε μία νησίδα χλοερή, σε έναν τόπο τον οποίο μεγάλα ρεύματα δυο ποταμών διαρρέουν, ο φαρδύς Φάσις και ο Σαράγγης, που ήρεμα κυλά, τούτον τον ποταμό η Μαιώτις πλημμυρίζει δια μέσω της ξηράς και τον στέλνει στην θάλασσα, αφού διατρέξει τον χορταριασμένο βαλτότοπο.

Κωπηλατώντας μέρα και νύκτα σε δυο τέτοια τριμερή διαστήματα του χρόνου, φθάσαμε στο πόρο του Βοός, στη μέση της λίμνης που κάποτε ο κλέφτης των βοδιών Τιτάν, πάνω σε έναν ταύρο δυνατό, πέρασε από τον πόρο της λίμνης. έτσι κωπηλατώντας όλη μέρα, στους κομποχίτωνες φθάσαμε Μαιώτες κι έπειτα στων Γελωνών το έθνος και στις πολλές φυλές των Βαθυχαίτων, στους Σταυρομάτες δηλαδή, τους Γέτες, τους Γυμναίους, τους Κέκρυφες, τους Άρσωπες και στα έθνη των Αριμασπών, λαό πλούσιο που το γένος τους κατοικεί γύρω στη Μαιώτιδα λίμνη. Μα οι αθάνατοι, σκληρή δυστυχία επέβαλαν στους Μινύες, κι αφού διαπλεύσαμε τα νερά πάνω από τον έσχατο βυθό.

Κι ο άνεμος εκεί εξαπολύει φοβερό όλεθρο, αφού μαίνεται σφυρίζοντας στις χαμηλές τις όχθες και απέραντη αλμύρα φθάνει από τα βόρεια πέρατα προς τον ωκεανό. Εδώ λοιπόν η Αργώ αναρπαγείσα έπλεε μέσα από το στόμιο και εννιά μέρες βέβαια και νύκτες μοχλούσαμε αφήνοντας από την μια πλευρά και από την άλλη τις γειτονικές φυλές θνητών, των Παικτών δηλαδή και των Αρκείων, το γένος των αγέρωχων Δελίων, τους τοξοφόρους Σκύθες, πιστούς θεράποντες του Άρεως, τους Αιμοδιψείς Ταύρους που προσφέρουν άγριες θυσίες στην Μουνυχία, που ο κρατήρας της ζητάει αίμα θνητών, κι ακόμη στους Υπερβόρειους φθάσαμε, στους Νομάδες και στων Κασπίων το έθνος. Κι όταν τη δεκάτη μέρα φάνηκε η φεγγοβόλα αυγή, φθάσαμε ως τις χαράδρες των Ριπαίων κι εκεί προχωρώντας γρήγορα η Αργώ μέσα από στενό ρεύμα έπεσε στον ωκεανό.

Κρόνιο πόντο τον αποκαλούν οι Υπερβόρειοι μα και θάλασσα νεκρή. Και δεν ελπίζαμε βέβαια ότι θα ξεφύγουμε από τον φοβερό όλεθρο, αν ο Αγκαίος δεν κατηύθυνε το ορμητικό καράβι που εξωθούνταν από ισχυρή δύναμη στο δεξιό γιαλό, αναγκάζοντάς το να υπακούσει στα πελεκητά πηδάλια, έτσι αυτό αναπήδησε στη θάλασσα πιεζόμενο από τα δυο χέρια του. Αλλά όταν καταβληθήκαμε από την κοπιαστική κωπηλασία και τα χέρια δεν άντεχαν πια, οι ήρωες με θλιμμένη καρδιά έγειραν τα μέτωπά τους πάνω στα σταυρωμένα χέρια τους σκουπίζοντας τον ιδρώτα και υπέφεραν από τη μεγάλη πείνα. Κι ο Αγκαίος πήδηξε έξω και παρότρυνε και τους άλλους ήρωες με λόγια μαλακά να κατέβουν. Κι επειδή ήταν τέναγος αυτοί πήδησαν πάνω από τα τοιχώματα, βυθίζοντας τα πόδια στα ρηχά νερά.

Κι ευθύς έδεσαν το πλοίο με σχοινιά καλοστριμμένα, αφού έβαλαν μακρύ σχοινί στο ακραίο μέρος της πρύμνης κι έπειτα ο Άργος κι ο Αγκαίος τις άκρες έδωσαν στους ήρωες να πιάσουν, και προχωρώντας έτσι στο γιαλό, έσερναν βιαστικά το καράβι. Κι ακολουθούσε το ποντοπόρο πλοίο διασχίζοντας το θαλάσσιο δρόμο δίπλα από τα ανώμαλα κροκάλια. Κι αυτό γιατί δεν σήκωνε ούριος άνεμος, γλυκός, από πνοές σφοδρών αέρηδων, τα νερά της θάλασσας κι ο ήσυχος πόντος κοιμόταν κάτω από την Ελίκη και τα τελευταία νερά της Τηθύος. Μα την έκτη ημέρα όταν ήλθε η φεγγοβόλα αυγή, φθάσαμε στο εύφορο και πλούσιο των Μακροβίων έθνος, που ζουν επί πολλές περιόδους εκατονταετείς, οπού κάθε έτος περιέχει δώδεκα χιλιάδες μήνες πανσελήνου και δεν προσβάλλονται καθόλου από τον θνητών τα δεινά.

Μα κι όταν φθάσουν στο ορισμένο από τη μοίρα τέρμα, μέσα σε γλυκό ύπνο συναντούν το τέλος του θανάτου. Ούτε βέβαια μεριμνούν για τα εγκόσμια και για τα ανθρώπινα έργα, αλλά ζώντας ανάμεσα σε λιβάδια, τρέφονται με γλυκιά τροφή, αντλώντας από την δροσερή αμβροσία θείο ποτό κι όλοι μαζί ακτινοβολούν χαρούμενα, σαν να είναι συνομήλικοι. γλυκιά γαλήνη πάντα εκφράζεται από τα μάτια των παιδιών και των γονιών, γιατί γνωρίζουν στην καρδιά τους τα δίκαια που πρέπει να γίνονται και όσα συνετά πρέπει να λέγονται. Και όλους αυτούς μαζί τους προσπεράσαμε, προχωρώντας μαζί στον γιαλό κι έπειτα, τραβώντας το γρήγορο πλοίο, στους Κιμμέριους φθάσαμε, που μόνοι αυτοί στερούνται το λαμπρό φως του πυρίδρομου ηλίου, γιατί το Ριπαίο όρος εμποδίζει την ανατολή καθώς και ο Κάλπιος αυχένας κι επίσης η πελώρια Φλέγρη γέρνει από ψηλά, επισκιάζοντας το μεσημεριάτικο αέρα.

Μα και οι Άλπεις, με τη μακριά κορυφογραμμή, κρύβουν του δειλινού το φως από εκείνους τους ανθρώπους, και ομίχλη πάντα τους σκεπάζει εκεί. Από δω ξεκινώντας βιαστικά, φθάσαμε πεζοί σε ένα τραχύ ακρωτήριο και μία απάνεμη ακτή. Εδώ αναβλύζοντας με βαθιές δίνες ο χρυσορρόης ποταμός Αχέρων, διαρρέει μια ψυχρή περιοχή και χύνει τα αργυρόχρωμα νερά πέρα μακριά, αυτά κάποια μαύρη λίμνη λένε πως τα δέχεται, Μα κοντά στου ποταμού τις όχθες,

δένδρα θαλερά θροΐζουν γέρνοντας, που είναι πάντα με καρπούς γεμάτα μέρες και νύκτες συνεχώς. Εδώ βρίσκεται κι η χαμηλή Ερμιόνη με πολλά βοσκοτόπια, με τείχη οχυρωμένα και με καλόστρωτους δρόμους, Σό αυτήν ζουν γένη δικαιοτάτων ανθρώπων κι οι νεκροί οι δικοί τους είναι απαλλαγμένοι από ναύλο.

Κι από εδώ οι ψυχές ταξιδεύουν, διασχίζοντας τον Αχέροντα με βαθουλή βάρκα, Και οι πύλες του Άδη, οι αδιάρρηκτες, είναι κοντά στην πόλη, καθώς και το πλήθος των ονείρων, Μα όταν φθάσαμε σε τούτου του λαού την πόλη και τα σπίτα, εκπληρώνοντας, λόγω της δικής μας απερισκεψίας, τη βαριά μοίρα, ο Αγκαίος μπήκε στο πλοίο κι αμέσως πρόσταξε τους εταίρους, που κατάκοποι ήταν όλοι, να εισέλθουν, και τους μίλησε με τέτοια γλυκά λόγια: «Φίλοι, υπομείνετε το μόχθο, γιατί ελπίζω πως τίποτε χειρότερο σε μας δεν θα εμφανιστεί. Διακρίνω κιόλας το σφοδρό Ζέφυρο που σηκώνεται. που ταραίζει τα νερά, και το απέραντο κύμα του ωκεανού δεν κελαρύζει πια πάνω στην άμμο. Μα γρήγορα στήστε το κατάρτι στο μεσοδόκι μέσα και λύστε τα πανιά απ' τα σχοινιά.

Κι απλώνοντας τα σύνεργα, σφίξτε τα με τέχνη, τακτοποιώντας τα στα δυο τοιχώματα του πλοίου». Όλα λοιπόν με τη σειρά τα έκαναν, ενώ από το κοίλο πλοίο βρυχώμενη κραύγασε η βαλανιδιά απ' τον Τόμαρο, την οποία κάποτε η Παλλάδα ενέβαλε στους αρμούς της Αργούς. Κι ενώ είχαν μείνει όλοι έκπληκτοι, μίλησε και είπε: «Ωιμένα, καλύτερα να είχα συντριβεί και να είχα χαθεί στις Κυανέες Πέτρες και στην τρικυμία του Ευξείνου, παρά τώρα άδοξη να μεταφέρω τη γνωστή πια σε όλους άγνοια των βασιλιάδων, Γιατί τώρα μας ακολουθεί από κοντά παντοτινή Εριννύς του συγγενικού αίματος του σκοτωμένου Αψύρτου κι έρχεται η μια συμφορά πάνω στην άλλη, Γιατί θα πέσω σε άθλια τώρα και θλιβερά δεινά φθάνοντας κοντά στις Ιερνίδες νήσους, εκτός εάν, παρακάμπτοντας τα ιερά ακρωτήρια, φθάσετε στον εσωτερικό κόλπο της ξηράς και της αδάμαστης θάλασσας και ανοιχτώ έξω στο πέλαγος το Ατλαντικό».

Αυτά είπε και σταμάτησε η φωνή. μια παγωμάρα όμως διαπέρασε την καρδιά των Μινύων, γιατί δεν σκόπευαν να φθάσουν στον έσχατο όλεθρο, εξαιτίας των ερώτων του Ιάσωνα, και πολλές σκέψεις γυρόφερναν στον πολυμήχανο νου τους, πώς να σκοτώσουν τη δύσμοιρη Μήδεια και ως λεία να την ρίξουν στα ψάρια, για να αποτρέψουν την Ερινύα. Το κατάλαβε όμως με την οξύνοιά του ο ένδοξος γιος του Αίσονος και, ικετεύοντάς τους έναν-έναν, κράτησε την οργή τους. Κι αφού εισάκουσαν τα ειλικρινή λόγια του αρχηγού, κάθησαν αμέσως στους σκαμούς κι έπιασαν τα κουπιά. Καθώς ο Αγκαίος κινούσε με τέχνη τα πηδάλια, παρέπλεαν την Ιερνίδα νήσο, ενώ πίσω τους ορμητικά ξεσπούσε με βροντές θύελλα ζοφερή που τα πανιά τους φούσκωνε. κι έτρεχε γρήγορα το πλοίο πάνω στο φουσκωμένο κύμα..

Και δεν ήλπιζε βέβαια κανείς πως θα ξεφύγουμε απ' τον όλεθρο, γιατί έφθανε ήδη η δωδέκατη αυγή κι ούτε κανείς θα ήταν σίγουρος στο νου του για το μέρος που βρισκόμαστε, αν ο Λυγκεύς δεν διέκρινε στις εσχατιές του ήσυχου ωκεανού την πευκόφυτη νήσο και τα μέγαρά της άνασσας Δήμητρας, στεφανωμένα με πελώριο νέφος. Την έχεις ακουστά, Μουσαίε συνετέ, την ιστορία γι ' αυτά, πώς κάποτε την Περσεφόνη, ενώ έκοβε με τα χέρια της άνθη τρυφερά, την παραπλάνησαν κάποιοι συγγενείς σε εκείνο το πλατύ και μέγα άλσος και πώς έπειτα ο Πλούτων , αφού έξεψε άλογα μαύρα, απήγαγε την κόρη, σύμφωνα με τη θεϊκή τη μοίρα, και την οδήγησε αρπάζοντάς την μέσα απ' το αδάμαστο κύμα. Γιό αυτό κι εγώ δεν τους άφησα να πλεύσουν στο νησί και να μείνουν σε κάποιον από τους μυχούς και τις φωτόλουστες ξέρες, όπου κανείς απ' τους ανθρώπους δεν πλησιάζει με καράβι, αφού λιμάνι δεν υπάρχει ούτε και καταφύγιο των κυρτών πλοίων.

Μόνον απόκρημνα βράχια περιβάλλουν το νησί όλο, που παράγει ωραίους κι ευχάριστους καρπούς. Υπάκουσε βέβαια ο Αγκαίος, ο κυβερνήτης του μελανόπρωρου πλοίου, και ανακόπτοντας τον πλου, το γύρισε στρέφοντας αριστερά το πηδάλιο. Έτσι δεν άφηνε το πλοίο στην ευθεία πορεία, ενώ το εμπόδιζε να τρέξει στα δεξιά. Την τρίτη μέρα φθάσαμε στα ανάκτορα της Κίρκης, στη νήσο Αιαία με τις αλισταφείς επαύλεις. Με βαριά την καρδιά αράξαμε στο γιαλό. εκεί και δέσαμε τα караβόσχοινα στα βράχια. Τότε ο Ιάσων άφησε τους πιστούς εταίρους να βγουν απ' το καράβι, γιατί ήθελαν να μάθουν αν ζούσε κανείς απ' τους θνητούς σ' αυτή την απέραντη γη και να γνωρίσουν την πόλη και τα ήθη των κατοίκων. Καθώς προχωρούσαν, τους συνάντησε μια κόρη, η αδελφή δηλαδή του υπερήφανου Αιήτη, του Ηλίου θυγατέρα. Κίρκη την ονομάζουν και γονείς της είναι η Αστερόπη κι ο Υπερίων ο τηλεφανής.

Αυτή λοιπόν γρήγορα έφθασε στο πλοίο, κι όλοι, παρατηρώντας την απ' το καράβι, έμεναν έκθαμβοι, γιατί απ' το κεφάλι τα μαλλιά της απλώνονταν χυτά σαν ακτίνες πύρινες και έλαμπε το ωραίο πρόσωπό της, που ακτινοβολούσε με αύρα φλογερή. Έπειτα κοίταξε τη Μήδεια στα μάτια, η οποία φορούσε φόρεμα λεπτό και με μαντήλι σκέπαζε από ντροπή το πρόσωπο κι ακόμη θλιμμένη ήταν η καρδιά της. 1230 Αισθανόμενη οίκτο γι ' αυτήν η Κίρκη, της έδωσε θάρρος, λέγοντας: «Ω δύστυχη, γιατί άραγε η Κύπρις τέτοια μοίρα σου φύλαγε; Γιατί δεν μου διαφεύγουν βέβαια όσα πράξατε. και μάταια ήλθατε βέβαια στο δικό μου νησί εξαιτίας του γέρου πατέρα σου και του αδελφού, που φρικτά σκοτώσατε.

.... Ούτε νομίζω πως θα φθάσετε στις πατρίδες σας, μα πάντα θα βασανίζεστε απ' τις ανόσιες πράξεις κι ασυγχώρητες, μέχρι να ξεπλύνετε το μισερό έργο με θείους καθαρμούς και με τη γνώση του Ορφέα εκεί στις κροκάλες του Μαλέα. Ούτε είναι θεμιτό εσείς να προσέλθετε στο δικό μου παλάτι με τέτοιο αίμα μολυσμένοι, αλλά από φιλοφροσύνη θα σας στείλω δώρα, σιτάρι και γλυκό κρασί και κρέατα πολλά για να έχετε». Και λέγοντας αυτά, γύρισε πίσω, μα στο

μέσον του πλοίου εναπόθεσε σκεύη περίτεχνα, με φαγητά και με ποτά γεμάτα. Και καθώς εκείνοι βιάζονταν να φύγουν, ισχυρός ούριος άνεμος άρχισε να φυσάει, οπότε, λύνοντας τα παλαμάρια απ' το νησί, διασχίσαμε τη θάλασσα και φθάσαμε στις Ταρτησσού τον κόλπο και πλησιάσαμε στου Ηρακλέους τις στήλες. Το βράδυ παραμείναμε γύρω στα ακρωτήρια τα ιερά του άνακτα Διονύσου, και νιώσαμε επιθυμία για να φάμε.

Μα την ανατολή, καθώς η φωτοφόρα αυγή αναδύοταν από τον όρθρο, τα κουπιά πιάσαμε και διασχίζοντας τη θάλασσα, φθάσαμε στα βαθιά νερά της Σαρδηνίας και στους κόλπους των Λατίνων, στις Αυσονίας νήσους και στις Τυρρηνικές ακτές. Έπειτα, φθάνοντας στον πολυθόρυβο Λιλύβαιο πορθμό, σταματήσαμε στο τριγωνικό του Εγκέλαδου νησί, που η φλόγα της Αίτνας αναχαιτίζει την οργή του. Εκεί πάνω απ' την πλώρη έβραζαν ολέθρια νερά που αναδύονταν, ενώ από τους μυχούς του βυθού ρούφαγε τα νερά η Χάρυβδις κι αναπηδούσε απ' το κύμα που κόχλαζε και τέλος στην κορφή του καταρτιού ήλθε και κάθησε. Το ρεύμα κρατούσε εκεί το πλοίο κι ούτε το άφηνε να πλεύσει εμπρός, ούτε να πάει πίσω, κι έτσι αυτό περιστρεφόμενο πλανιόταν σε εκείνο το ολέθριο χάος. Και σύντομα η Αργώ έμελλε να χαθεί στα βάθη, αν η πρεσβύτατη του θαλασσινού γέροντα κόρη δεν επιθυμούσε να δει τον άνδρα της, τον ισχυρό Πηλέα. Βγήκε μειλίχια απ' το βυθό κι ανέσυρε από τον όλεθρο το πλοίο, και έσωσε έτσι από τη λάσπη την Αργώ. Έπειτα πλέοντας, σταματήσαμε όχι μακριά από ένα σκόπελο που εξείχε, γιατί εκεί ένας βράχος απόκρημνος με δυο σπηλιές αναπηδά, ρουφώντας μέσα τη θάλασσα, ενώ βουίζει μέσα κει βαθυγάλαζο το κύμα.

Εδώ καθισμένες τραγουδούν με γλυκιά φωνή οι κόρες και μαγεύουν των θνητών την ακοή, που ξεχνούν πια το γυρισμό. Και στους Μινύες άρεσε το άκουσμα της μελωδίας των Σειρήνων κι ούτε επρόκειτο να αποφύγουν την ολέθρια φωνή τους, αφού άφησαν τα κουπιά απ' τα χέρια, ενώ ο Αγκαίος οδηγούσε το πλοίο σε κείνο το λόφο, αν δεν τέντωνα στα χέρια μου τη φόρμιγγα για να τους τέρψω με ένα γλυκό τραγούδι από τον κόσμο της μητέρας μου. Με δυνατή φωνή τραγούδησα ένα θείο ύμνο για το πώς κάποτε ο Ζευς, που ρίχνει από τον ουρανό βροντές, φιλονίκησε για τα φτεροπόδαρα άτια με το θαλάσσιο Εννοσίγαιο. Και πώς ο Κυανοχαίτης, χολωμένος με τον πατέρα Δία, κτύπησε τη Δυκαονία, το στήριγμα της γης, με την τρίαινα, και βίαια τη διασκόρπισε στον απέραντο πόντο, μεταμορφώνοντάς την σε νησιά θαλασσινά.

Αυτά είναι που ονομάστηκαν Σαρδηνία και Εύβοια και Κύπρος ανεμόδαρτη. Καθώς έπαιζα τη φόρμιγγα, οι Σειρήνες από το χιονισμένο σκόπελο θαμπώθηκαν κι έπαψαν το δικό τους τραγούδι. Η μια πέταξε από τα χέρια τους λωτούς κι άλλη τη λύρα κι αναστέναξαν βαριά, γιατί είχε φθάσει η θλιβερή ώρα του μοιραίου θανάτου. από την άκρη του γκρεμού, σαν δίσκοι έπεσαν στο βυθό της ταραγμένης θάλασσας, ενώ τα σώματά τους με το υπερήφανο παράστημα μεταβλήθηκαν σε βράχια. Έπειτα, αφού κι απ' το κακό αυτό γλίτωσε η Αργώ,

τρέχοντας διέπλευσε τον κυματώδη πόντο και τον κόλπο και με πανιά φουσκωμένα απ' τους σφοδρούς ανέμους, στην ιερή έφθασε την Κέρκυρα, την οποία οι Φαίακες κατοικούν, έμπειροι στα κουπιά και στη θαλασσόδαρτη πορεία. Σ' αυτούς με σοφία νομοθετούσε ο Αλκίνοος, ο δικαιότερος των βασιλιάδων.

Εκεί τα παλαμάρια δέσαμε και ετοιμάζαμε θυσία στο χρησιμοδότη Δία και στον επάκτιο Απόλλωνα. Όμως εδώ ερχόταν κι ο δυνατός στρατός του Αιήτη, κωπηλατώντας γρήγορα με αναρίθμητα πλοία, γεμάτα με Κόλχους, Ερραύους, Σόλυμους και Χαρανδαίους, αναζητώντας τους Μινύες για να πάρουν πίσω τη Μήδεια και να την πάνε στον πατέρα της μπροστά, τον Αιήτη, εκεί θα πλήρωνε για το κακό που έκανε στο σκοτωμένο αδελφό. Μα όταν έφθασαν στο μυχό του κοίλου λιμανιού, κήρυκες έστειλαν αμέσως στου Αλκίνοου το παλάτι Τα γόνατά της λύθηκαν κι ο φόβος τής κιτρίνισε τα μάγουλα, 1315 φοβόταν μήπως ο βασιλιάς των Φαίακων την πιάσει και τη στείλει παρά τη θέλησή της στην πατρίδα, και γίνουν εκεί τα μοιραία έργα. Μα δεν συγκατένευε σό αυτά η εκτελέστρια μοίρα, πριν ο Ιάσων φέρει όλεθρο φοβερό στον οίκο του Πελία κι ακόμη στο βασιλιά τον ίδιο μεγαλύτερο κακό. Αλλά όταν άκουσαν την εντολή του σκληρού βασιλιά η ροδοδάκτυλη Αρήτη κι ο θεϊκός Αλκίνοος, αυτός βέβαια αμέσως πρόσταξε τους κήρυκες να πάρουν τη διαφιλονικούμενη κόρη από το οχυρωμένο πλοίο, για να τιμωρηθεί απ' τον πατέρα για τα ανόσια έργα της.

Μα η Αρήτη, η ξακουστή βασίλισσα, την λυπήθηκε και με μειλίχια λόγια στο σύζυγό της μίλησε: «Δεν μου φαίνεται καλό να την πάρουμε απ' τον άνδρα της και να τη στερήσουμε 1330 από το συζυγικό κρεβάτι σβήνοντας τη φλόγα του έρωτα, γιατί θυμώνει η Διωναία Αφροδίτη ενάντια σε άνδρες ή γυναίκες που μηχανεύονται να κάνουν τέτοια έργα. Αλλά αν αμόλυντη έρχεται και καταφεύγει εδώ σαν κόρη, ας σταλεί στο σπίτι του πατέρα της και στο λαό των Κόλχων. αν όμως σαν νύφη και σύζυγος στο κρεβάτι πλάγιαζε χάνοντας την παρθενιά της, ας αποδοθεί στον άνδρα της». Έτσι μίλησε η Αρήτη και άγγιξε του Αλκίνοου την καρδιά. κι έτσι βέβαια επρόκειτο όλα να τελειώσουν. Γιατί η απόφαση αυτή δεν έμεινε κρυφή απ' τους Μινύες. Η Ήρα αμέσως, παίρνοντας σώμα υπηρέτριας, πήγε, και πηδώντας στο πλοίο, τα διηγήθηκε, εγκρίνοντας όσα σκέφτονταν οι βασιλείς. Τότε στην άκρη της πρύμνης ετοιμάστηκε για τη Μήδεια συζυγικό κρεβάτι.

Έφτιαξαν δηλαδή χαμηλό στρώμα και πάνω άπλωσαν το χρυσόμαλλο δέρας, ενώ γύρω δέρματα βοδιών κρέμασαν πάνω σε δόρατα, καθώς και σκεύη, για να κρύψουν το σεβαστό έργο του γάμου. Έτσι η Μήδεια, η κακότυχη στο γάμο, αποχωρίστηκε εκεί το κοριτσίστικο άνθος της παρθενίας με δυσοίωνα τραγούδια νυφικά. Έπειτα, παρουσιαζόμενοι μπροστά στον άριστο βασιλέα Μινύες και Κόλχοι, είπαν τα δικά τους κι αφού έλαχε στον Αισονίδα να πάρει απ' τον Αλκίνοο τη Μήδεια ως σύζυγο, γρήγορα έλυσαν τα караβόσχοινα από τη νήσο.

Κι η πολύλαλη Αργώ έτρεχε με δυνατά κουπιά, διαπλέοντας στου Αμβρακικού κόλπου τα νερά. Μα γιατί τώρα, θεογέννητε Μουσαίε, να σου περιγράψω όσα με τους Μινύες πάθαμε στη Σύρτι απ' τους ανέμους και πώς σωθήκαμε από τη θαλασσόδαρτη πορεία .όσα βάσανα υπομείναμε στην Κρήτη παραμονεύοντας τον χάλκινο τριγίγαντα για να πλησιάσουμε εκεί, γιατί αυτός βέβαια δεν μας άφηνε να μπούμε στο λιμάνι και πώς κτυπημένοι από τα βουερά κύματα του πόντου και κάτω από τη μαυρίλα των βαριών σύννεφων που γρήγορα κινούνταν, ελπίσαμε το ταχύ πλοίο να φθάσει στους Μελαντίους σκοπέλους.

Τότε ο Παιάν, ο μακροβόλος, όντας εκεί κοντά, από τη βραχώδη Δήλο έριξε βέλος κι από αυτό, στη μέση των Σποράδων, νησί αναφάνηκε. Γιό αυτό όλοι οι άνθρωποι μαζί, που κατοικούν τριγύρω, την αποκαλούν Ανάφη. Όμως δεν ήταν θεμιτό ο Αισονίδης να βγει για τα καλά από τη θάλασσα, αφού έφερε ακόμη το μίasma του αίματος. Έτσι αναστράφηκε η ολέθρια Μοίρα, γιατί ήταν πολύ οργισμένος μό αυτόν ο Υπερίων. Αλλά όταν κωπηλατώντας φθάσαμε στα ακρωτήρια της Μαλειτίδος ακτής, ήταν πεπρωμένο, σύμφωνα με τις συμβουλές της Κίρκης, να ξορκίσω του Αιήτη τις κατάρες με καθαρτήριοις τελετές και να διώξω την άσπλαχνη Ερινύ. Έτσι εγώ έκανα ιερούς καθαρμούς για εξιλέωση των Μινύων. Κάλεσα τον Εννοσίγαιο, κύριο της γης, και τον ικέτευσα να τους χαρίσει γρήγορο ταξίδι επιστροφής στην πατρίδα και στους προσφιλείς γονείς. Κι αυτοί βέβαια πλέοντας έτρεχαν προς την καλοκτισμένη Ιωλκό, ενώ εγώ έφθασα στο ανεμόδαρτο Ταίναρο για να κάνω θυσίες στους ένδοξους βασιλείς, που κρατούν τα κλειδιά των υποχθόνιων βαράθρων. Από κει ορμώμενος ξεκίνησα για τη χιονοσκεπή Θράκη, όπου είναι η χώρα των Λειβήθρων, στη δική μου πατρική γη. Και φθάνοντας, εισήλθα στο περίφημο άντρο όπου με γέννησε η μητέρα μου στο κρεβάτι του μεγαλόψυχου Οιάγρου.